

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

63. årgang

24. august 2020

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2020/C 279/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2020/C 279/02	Sag C-92/18: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 25. juni 2020 — Den Franske Republik mod Europa-Parlamentet (Annulatio­nssøgsmål – regler for institutionerne – protokol om fastlæggelse af hjemstedet for Den Europæiske Unions institutioner og for visse af Unionens organer, kontorer, agenturer og tjenester – Europa-Parlamentet – begrebet »budgetmøderækken«, der afholdes i Strasbourg (Frankrig) – artikel 314 TEUF – udøvelse af budgetkompetencen under en yderligere plenarmøderække i Bruxelles (Belgien))	2
2020/C 279/03	Sag C-570/18 P: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 25. juni 2020 — HF mod Europa-Parlamentet (Appel – personalesag – Europa-Parlamentet – kontraktansat – artikel 12a og 24 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union – psykisk chikane – ansøgning om bistand – ret til at blive hørt – afslag på ansøgningen om bistand – artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – omfanget af domstolsprøvelsen)	2
2020/C 279/04	Sag C-729/18 P: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 25. juni 2020 — VTB Bank PAO, tidligere VTB Bank OAO mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen (Appel – restriktive foranstaltninger truffet på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine – opførelse af sagsøgerens navn på listen over enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger – proportionalitetsprincippet – ejendomsret – ret til at udøve økonomisk virksomhed)	3

DA

På grund af beskyttelse af personoplysninger og/eller fortrolighed kan enkelte af denne udgaves informationer ikke længere offentliggøres. Derfor er der offentliggjort en ny autentisk udgave.

2020/C 279/05	Sag C-730/18 P: Domstolens dom (Første Afdeling) af 25. juni 2020 — SC mod Eulex Kosovo (Appel – voldgiftsbestemmelse – ansatte ved Den Europæiske Unions internationale missioner – intern udvælgelsesprøve – ingen forlængelse af en ansættelseskontrakt – retsakt, der kan adskilles fra kontrakten)	4
2020/C 279/06	Sag C-731/18 P: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 25. juni 2020 — Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen (Appel – restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine – opførelse og derefter opretholdelse af sagsøgerens navn på listen over enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger – begrundelsespligt – åbenbart urigtigt skøn – retten til en effektiv domstolsbeskyttelse – magtfordrejning – ejendomsret – ligebehandling) .	4
2020/C 279/07	Forenede sager C-762/18 og C-37/19: Domstolens dom (Første Afdeling) af 25. juni 2020 — QH mod Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria (sag C-762/18) og CV mod Icrea Banca SpA (sag C-37/19) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rayonen sad Haskovo og Corte suprema di cassazione — Bulgarien og Italien) (Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed – direktiv 2003/88/EF – artikel 7 – arbejdstager, som er blevet ulovligt afskediget og genansat ved retsafgørelse – udelukkelse af retten til ikke afholdt årlig betalt ferie for perioden mellem afskedigelsen og genansættelsen – intet krav på en finansiel godtgørelse for ikke afholdt årlig ferie for samme periode ved efterfølgende afbrydelse af ansættelsesforholdet)	5
2020/C 279/08	Sag C-835/18: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. juli 2020 — SC Terracult SRL mod Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara –Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5 og ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara Serviciul de Soluționare a Contestațiilor (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Timișoara — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – berigtigelse af en faktura – fejlagtigt faktureret afgift – tilbagebetaling af uretmæssigt betalt afgift – ordning for omvendt betalingspligt af moms – transaktioner, der vedrører en afgiftsperiode, som allerede har været genstand for en afgiftskontrol – afgiftsmæssig neutralitet – effektivitetsprincippet – proportionalitet)	6
2020/C 279/09	Sag C-14/19 P: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 25. juni 2020 — EU-Satellitcentret mod KF og Rådet for Den Europæiske Union (Appel – ansatte ved EU-Satellitcentret (Satcen) – kontraktansat ved Satcen – klager over psykisk chikane – administrativ undersøgelse – ansøgning om bistand – suspendering af den ansatte – disciplinær forfølgning – fjernelse af den ansatte fra tjenesten – Satcens klageudvalg – tildeling af enekompetence med henblik på at afgøre tvister vedrørende de ansatte ved Satcen – annulationsøgsmål – artikel 263, stk. 1 og 5, TEUF – erstatningsøgsmål – artikel 268 TEUF – Unionens retsinstansers kompetence – formaliteten – anfægtelige retsakter – tvistens kontraktretlige karakter – artikel 272 TEUF og 274 TEUF – effektiv domstolsbeskyttelse – artikel 24, stk. 1, andet afsnit, sidste punktum, TEU – artikel 275, stk. 1, TEUF – ligebehandlingsprincippet – Rettens begrundelsespligt – forkert gengivelse af de faktiske omstændigheder og af beviserne – ret til forsvar – princippet om god forvaltningsskik)	7
2020/C 279/10	Sag C-18/19: Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. juli 2020 — WM mod Stadt Frankfurt am Main (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – direktiv 2008/115/EF – fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold – forholdene under frihedsberøvelsen – artikel 16, stk. 1 – frihedsberøvelse i et fængsel med henblik på udsendelse – tredjelandsstatsborger, der udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed)	7
2020/C 279/11	Sag C-24/19: Domstolens dom (Store Afdeling) af 25. juni 2020 — A m.fl. mod Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad voor Vergunningsbetwistingen — Belgien) [Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2001/42/EF – miljøkonsekvensvurdering – byggetilladelse til at opføre og drive vindmøller – artikel 2, litra a) – begrebet »planer og programmer« – betingelser for indrømmelse af tilladelse fastsat i en bekendtgørelse og et cirkulære – artikel 3, stk. 2, litra a) – nationale retsakter, der fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til gennemførelse af projekter – ingen miljøvurdering – opretholdelse af virkningerne af de nationale retsakter og af de tilladelser, som er indrømmet i henhold hertil, efter at det er fastslået, at disse retsakter er i strid med EU-retten – betingelser]	8

2020/C 279/12	Sag C-116/19 P: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 25. juni 2020 — Gregor Schneider mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (Appel – personalesag – kontraktansatte – intern omstrukturering af tjenestegrenene i Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) – forflyttelse – retsgrundlag – artikel 7 vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union – tjenestens interesse – væsentlige ændringer af arbejdsopgaverne – kvalifikation – overførsel – forflyttelse – magtfordrejning – ret til at blive hørt – begrundelsespligt – ret til en retfærdig rettergang – effektiv retsbeskyttelse – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)	9
2020/C 279/13	Sag C-131/19 P: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 25. juni 2020 — Europa-Kommissionen mod CX (Appel – personalesag – disciplinærsag – ret til forsvar – ret til kontradiktion – bilag IX til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union – artikel 4 – mulighed for den tjenestemand, som ikke kan høres, for at fremsætte sine bemærkninger skriftligt eller for at lade sig repræsentere – artikel 22 – ansættelsesmyndighedens høring af tjenestemanden forud for vedtagelsen af den disciplinære sanktion – angiveligt umuligt for tjenestemanden at blive hørt samt at formulere skriftlige bemærkninger eller at lade sig repræsentere – bedømmelse af de lægelige beviser – Den Europæiske Unions Rets manglende svar på argumenter fremført i første instans)	10
2020/C 279/14	Sag C-215/19: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 2. juli 2020 — Veronsaajien oikeudenvälvontayksikkö (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein hallinto-oikeus — Finland) [Præjudiciel forelæggelse – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – levering af tjenesteydelser – artikel 135, stk. 1, litra l) – momsfritagelse – udlejning af fast ejendom – begrebet »fast ejendom« – ikke omfattet – artikel 47 – stedet for afgiftspligtige transaktioner – tjenesteydelser i forbindelse med fast ejendom – gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 – artikel 13b og 31a – kabinetter – datacentertjenesteydelser]	10
2020/C 279/15	Sag C-231/19: Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. juli 2020 — Blackrock Investment Management (UK) Limited mod Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Det Forenede Kongerige) (Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – fritagelser – artikel 135, stk. 1, litra g) – fritagelser af transaktioner bestående i forvaltning af investeringsforeninger – én enkelt ydelse, der anvendes til forvaltning af investeringsforeninger og andre fonde) . . .	11
2020/C 279/16	Sag C-380/19: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 25. juni 2020 — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. mod Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 2013/11/EU – alternativ tvistbilæggelse – artikel 13, stk. 1 og 2 – obligatoriske oplysninger – adgang til oplysningerne)	12
2020/C 279/17	Sag C-477/19: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 2. juli 2020 — IE mod Magistrat der Stadt Wien (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Wien — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse – bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter – direktiv 92/43/EØF – artikel 12, stk. 1 – streng beskyttelsesordning for dyrearter – bilag IV – Cricetus cricetus (den europæiske hamster) – raste- eller yngleområder – beskadigelse eller ødelæggelse – forladte områder)	12
2020/C 279/18	Sag C-684/19: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 2. juli 2020 — mk advokaten GbR mod MBK Rechtsanwälte GbR (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse – varemærker – direktiv 2008/95/EF – artikel 5, stk. 1 – erhvervmæssig brug af et tegn, der er identisk med eller ligner en andens varemærke for varer eller tjenesteydelser, som er af samme eller lignende art som dem, for hvilke varemærket er registreret – rækkevidden af udtrykket »gøre brug af« – annonce, der er offentliggjort på en hjemmeside efter opdrag fra en person inden for rammerne af den pågældendes erhvervsvirksomhed, og dernæst gengivet på andre hjemmesider)	13

2020/C 279/19	Sag C-36/20 PPU: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 25. juni 2020 — i sagen vedrørende VL (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Instrucción nº 3 de San Bartolomé de Tirajana — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel forelæggelse efter hasteproceduren – asyl- og indvandringspolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 6 – adgang til proceduren – indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse til en myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at registrere sådanne ansøgninger – indgivelse af en ansøgning til andre myndigheder, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret – begrebet »andre myndigheder« – artikel 26 – frihedsberøvelse – standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse – direktiv 2013/33/EU – artikel 8 – frihedsberøvelse af en ansøger – grundlaget for frihedsberøvelsen – afgørelse om frihedsberøvelse af en ansøger som følge af mangel på pladser i et humanitært modtagelsescenter)	14
2020/C 279/20	Sag C-319/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sofiyski gradski sad (Bulgarien) den 17. april 2019 — KPKONPI mod ZV, AX og »Meditsinski tsentar po dermatologia i esteticzna meditsina PRIMA DERM« OOD	14
2020/C 279/21	Sag C-798/19 P: Appel iværksat den 29. oktober 2019 af Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Første Afdeling) den 5. september 2019 i sag T-337/19, Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël mod Kommissionen og Europarådet	16
2020/C 279/22	Sag C-893/19 P: Appel iværksat den 3. december 2019 af Roxtec AB til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 24. september 2019 i sag T-261/18 — Roxtec mod EUIPO — Wallmax	16
2020/C 279/23	Sag C-80/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul București (Rumænien) den 12. februar 2020 — Wilo Salmson France SAS mod Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți	17
2020/C 279/24	Sag C-81/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul București (Rumænien) den 12. februar 2020 — SC Mitliv Exim SRL mod Agenția Națională de Administrare Fiscală og Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili	18
2020/C 279/25	Sag C-99/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Alba Iulia (Rumænien) den 24. februar 2020 — Siebenburgisches Nugat SRL og Hans Draser Internationales Marketing mod Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Vămilor — Direcția Regională Vamală Brașov — Biroul Vamal de Interior Sibiu	18
2020/C 279/26	Sag C-116/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Timișoara (Rumænien) den 28. februar 2020 — SC Avio Lucos SRL mod Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul județean Dolj og Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Aparat Central	19
2020/C 279/27	Sag C-145/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 24. marts 2020 — DS mod Porsche Inter Auto GmbH & Co KG og Volkswagen AG	20
2020/C 279/28	Sag C-148/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Köln (Tyskland) den 16. marts 2020 — AC mod Deutsche Lufthansa AG	21
2020/C 279/29	Sag C-149/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Köln (Tyskland) den 16. marts 2020 — DF mod Deutsche Lufthansa AG	21
2020/C 279/30	Sag C-150/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Köln (Tyskland) den 17. marts 2020 — BD mod Deutsche Lufthansa AG	22
2020/C 279/31	Sag C-152/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul Mureș (Rumænien) den 30. marts 2020 — DG og EH mod SC Gruber Logistics SRL	23
2020/C 279/32	Sag C-157/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Düsseldorf (Tyskland) den 3. april 2020 — FI mod Eurowings GmbH	23
2020/C 279/33	Sag C-177/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungarn) den 7. april 2020 — »Grossmania« Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft. mod Vas Megyei Kormányhivatal	24

2020/C 279/34	Sag C-178/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék [tidligere Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungarn)] den 7. april 2020 — Pharma Expressz Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. mod Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet . . .	24
2020/C 279/35	Sag C-189/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 5. maj 2020 — Laudamotion GmbH mod Verein für Konsumenteninformation	25
2020/C 279/36	Sag C-190/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 5. maj 2020 — DocMorris NV mod Apothekerkammer Nordrhein	26
2020/C 279/37	Sag C-197/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) den 7. maj 2020 — KAHL GmbH & Co KG mod Hauptzollamt Hannover	26
2020/C 279/38	Sag C-210/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 30. marts 2020 — Rad Service Srl Unipersonale m.fl. mod Del Debbio SpA m.fl.	27
2020/C 279/39	Sag C-215/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland) den 19. maj 2020 — JV mod Bundesrepublik Tyskland	27
2020/C 279/40	Sag C-216/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) den 7. maj 2020 — C.E. Roeper GmbH mod Hauptzollamt Hamburg	29
2020/C 279/41	Sag C-220/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Ufficio del Giudice di Pace di Lanciano (Italien) den 28. maj 2020 — XX mod OO	29
2020/C 279/42	Sag C-222/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland) den 27. maj 2020 — OC mod Forbundsrepublikken Tyskland	30
2020/C 279/43	Sag C-224/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sø- og Handelsretten (Danmark) den 29. maj 2020, Merck Sharp & Dohme BV, Merck Sharp & Dohme Corp., MSD DANMARK ApS, MSD Sharp & Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER A/S og H. Lundbeck A/S mod Abacus Medicine A/S, Paranova Danmark A/S og 2CARE4 ApS	31
2020/C 279/44	Sag C-232/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Tyskland) den 3. juni 2020 — NP mod Daimler AG	33
2020/C 279/45	Sag C-248/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Högsta förvaltningsdomstolen (Sverige) den 9. juni 2020 — Skatteverket mod Skellefteå Industrihus Aktiefbolag	34
2020/C 279/46	Sag C-252/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hamburg (Tyskland) den 10. juni 2020 — CY mod Eurowings GmbH	34
2020/C 279/47	Sag C-255/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione Tributaria Regionale del Lazio (Italien) den 10. juni 2020 — Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Gaeta mod Punto Nautica Srl	35
2020/C 279/48	Sag C-257/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 9. juni 2020 — »Viva Telekom Bulgaria« EOOD mod Direktor na Direktsia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Sofia	36
2020/C 279/49	Sag C-262/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rayonen sad Lukovit (Bulgarien) den 15. juni 2020 — VB mod Glavna direktsia »Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto« kam Ministerstvo na vatreshnite raboti	37
2020/C 279/50	Sag C-263/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht Korneuburg (Østrig) den 15. juni 2020 — Airhelp Limited mod Laudamotion GmbH	37
2020/C 279/51	Sag C-270/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht Korneuburg (Østrig) den 18. juni 2020 — AG m.fl. mod Austrian Airlines AG	38
2020/C 279/52	Sag C-275/20: Sag anlagt den 23. juni 2020 — Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union	39

2020/C 279/53	Sag C-287/20: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hamburg (Tyskland) den 30. juni 2020 — EL og CP mod Ryanair Designated Activity Company	39
Retten		
2020/C 279/54	Sag T-330/20: Sag anlagt den 28. maj 2020 — ACMO m.fl. mod SRB	41
2020/C 279/55	Sag T-338/20: Sag anlagt den 27. maj 2020 — KI mod eu-LISA	42
2020/C 279/56	Sag T-358/20: Sag anlagt den 11. juni 2020 — Net Technologies Finland mod REA	42
2020/C 279/57	Sag T-377/20: Sag anlagt den 18. juni 2020 — KN mod CESE	43
2020/C 279/58	Sag T-384/20: Sag anlagt den 16. juni 2020 — OC (*) mod Kommissionen	44
2020/C 279/59	Sag T-389/20: Sag anlagt den 23. juni 2020 — KO mod Kommissionen	45
2020/C 279/60	Sag T-390/20: Sag anlagt den 17. juni 2020 — Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland mod Kommissionen	45
2020/C 279/61	Sag T-391/20: Sag anlagt den 17. juni 2020 — Stena Line Scandinavia mod Kommissionen	46
2020/C 279/62	Sag T-393/20: Sag anlagt den 23. juni 2020 — Front Polisario mod Rådet	48
2020/C 279/63	Sag T-397/20: Sag anlagt den 26. juni 2020 — Allergan Holdings France mod EUIPO — Dermavita Company (JUVEDERM)	50
2020/C 279/64	Sag T-403/20: Sag anlagt den 19. juni 2020 — Wuxi Suntech Power mod Kommissionen	50
2020/C 279/65	Sag T-408/20: Sag anlagt den 2. juli 2020 — KR mod Kommissionen	52
2020/C 279/66	Sag T-409/20: Sag anlagt den 3. juli 2020 — KS mod Frontex	52
2020/C 279/67	Sag T-417/20: Sag anlagt den 3. juli 2020 — Esteves Lopes Granja mod EUIPO — Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto (PORTW O GIN)	53
2020/C 279/68	Sag T-418/20: Sag anlagt den 7. juli 2020 — GitLab mod EUIPO — Gitlab (GitLab)	54
2020/C 279/69	Sag T-419/20: Sag anlagt den 7. juli 2020 — Deutsche Kreditbank AG mod SRB	55
2020/C 279/70	Sag T-424/20: Sag anlagt den 8. juli 2020 — Portigon mod SRB	55
2020/C 279/71	Sag T-426/20: Sag anlagt den 8. juli 2020 — Techniplan mod Kommissionen	56
2020/C 279/72	Sag T-427/20: Sag anlagt den 8. juli 2020 — Max Heinr.Sutor mod SRB	57
2020/C 279/73	Sag T-428/20: Sag anlagt den 8. juli 2020 — Deutsche Hypothekenbank mod SRB	58
2020/C 279/74	Sag T-429/20: Sag anlagt den 8. juli 2020 — Sedus Stoll mod EUIPO — Kappes (Sedus ergo+) . . .	60
2020/C 279/75	Sag T-430/20: Sag anlagt den 9. juli 2020 — KV mod Kommissionen	60
2020/C 279/76	Sag T-431/20: Sag anlagt den 9. juli 2020 — UniCredit Bank mod SRB	61
2020/C 279/77	Sag T-433/20: Sag anlagt den 6. juli 2020 — KY mod Den Europæiske Unions Domstol	62
2020/C 279/78	Sag T-436/20: Sag anlagt den 10. juli 2020 — Sedus Stoll mod EUIPO — Kappes (Sedus ergo+) . .	63
2020/C 279/79	Sag T-437/20: Sag anlagt den 13. juli 2020 — Ultrasun mod EUIPO (ULTRASUN)	63
2020/C 279/80	Sag T-450/20: Sag anlagt den 15. juli 2020 — Tempora mod Parlamentet	64

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2020/C 279/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 271 af 17.8.2020

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 262 af 10.8.2020

EUT C 255 af 3.8.2020

EUT C 247 af 27.7.2020

EUT C 240 af 20.7.2020

EUT C 230 af 13.7.2020

EUT C 222 af 6.7.2020

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 25. juni 2020 — Den Franske Republik mod Europa-Parlamentet

(Sag C-92/18) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål – regler for institutionerne – protokol om fastlæggelse af hjemstedet for Den Europæiske Unions institutioner og for visse af Unionens organer, kontorer, agenturer og tjenester – Europa-Parlamentet – begrebet »budgetmøderækken«, der afholdes i Strasbourg (Frankrig) – artikel 314 TEUF – udøvelse af budgetkompetencen under en yderligere plenarmøderække i Bruxelles (Belgien))

(2020/C 279/02)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Den Franske Republik (først ved E. de Moustier, A.-L. Desjonquères, J.-L. Carré, F. Alabrune, D. Colas og B. Fodda, derefter ved E. de Moustier, A.-L. Desjonquères, A. Daly og J.-L. Carré, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved R. Crowe, U. Rösslein og S. Lucente, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgeren: Storhertugdømmet Luxembourg (først ved D. Holderer, C. Schiltz og T. Uri, derefter ved C. Schiltz og T. Uri, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger og betaler de af Parlamentet afholdte omkostninger.
- 3) Storhertugdømmet Luxembourg bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 44 af 4.2.2019.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 25. juni 2020 — HF mod Europa-Parlamentet

(Sag C-570/18 P) ⁽¹⁾

(Appel – personalesag – Europa-Parlamentet – kontraktansat – artikel 12a og 24 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union – psykisk chikane – ansøgning om bistand – ret til at blive hørt – afslag på ansøgningen om bistand – artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – omfanget af domstolsprøvelsen)

(2020/C 279/03)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: HF (ved avocate A. Tymen)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet (ved E. Taneva og T. Lazian, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Rets dom af 29. juni 2018, HF mod Parlamentet (T-218/17, EU:T:2018:393), ophæves.
- 2) Afgørelsen af 3. juni 2016, truffet af generaldirektøren for Europa-Parlamentets personale i dennes egenskab af denne institutions ansættelsesmyndighed, om afslag på HF's ansøgning om bistand som omhandlet i artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union annulleres.
- 3) I øvrigt frifindes Europa-Parlamentet.
- 4) Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler de af HF afholdte omkostninger såvel i forbindelse med sagen i første instans som i forbindelse med appelsagen.

(¹) EUT C 455 af 17.12.2018.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 25. juni 2020 — VTB Bank PAO, tidligere VTB Bank OAO mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

(Sag C-729/18 P) (¹)

(Appel – restriktive foranstaltninger truffet på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine – opførelse af sagsøgerens navn på listen over enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger – proportionalitetsprincippet – ejendomsret – ret til at udøve økonomisk virksomhed)

(2020/C 279/04)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: VTB Bank PAO, tidligere VTB Bank OAO (ved M. Lester, QC, barrister J. Dawid, solicitor C. Claypoole og abogado J. Ruiz Calzado)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union (ved M. Joséphidès og J.-P. Hix, som befuldmægtigede) og Europa-Kommissionen (først ved J. Norris, A. Tizzano og L. Havas, derefter ved J. Norris og L. Havas, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) VTB Bank PAO bærer sine egne omkostninger, og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet for Den Europæiske Union.
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 93 af 11.3.2019.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 25. juni 2020 — SC mod Eulex Kosovo**(Sag C-730/18 P) ⁽¹⁾****(Appel – voldgiftsbestemmelse – ansatte ved Den Europæiske Unions internationale missioner – intern udvælgelsesprøve – ingen forlængelse af en ansættelseskontrakt – retsakt, der kan adskilles fra kontrakten)**

(2020/C 279/05)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: SC (ved Rechtsanwältin A. Kunst og avvocatessa L. Moro)

Den anden part i appelsagen: Eulex Kosovo (ved advocate E. Raoult)

Konklusion

- 1) Kendelsen, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 19. september 2018, SC mod Eulex Kosovo (T-242/17, EU:T:2018:586), ophæves.
- 2) Sagen hjemvises til Retten.
- 3) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

⁽¹⁾ EUT C 112 af 25.3.2019.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 25. juni 2020 — Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen**(Sag C-731/18 P) ⁽¹⁾****(Appel – restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine – opførelse og derefter opretholdelse af sagsøgerens navn på listen over enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger – begrundelsespligt – åbenbart urigtigt skøn – retten til en effektiv domstolsbeskyttelse – magtfordrejning – ejendomsret – ligebehandling)**

(2020/C 279/06)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) (ved abogados J. Viñals Camallonga og J. Iriarte Ángel)

De øvrige parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union (ved F. Florindo Gijón og P. Mahnič, som befuldmægtigede) og Europa-Kommissionen (først ved S. Pardo Quintillán, A. Tizzano og C. Zadra, derefter ved S. Pardo Quintillán og M.J. Roberti di Sarsina, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.

- 2) Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet for Den Europæiske Union.
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 65 af 18.2.2019.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 25. juni 2020 — QH mod Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria (sag C-762/18) og CV mod Iccrea Banca SpA (sag C-37/19) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rayonen sad Haskovo og Corte suprema di cassazione — Bulgarien og Italien)

(Forenede sager C-762/18 og C-37/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed – direktiv 2003/88/EF – artikel 7 – arbejdstager, som er blevet ulovligt afskediget og genansat ved retsafgørelse – udelukkelse af retten til ikke afholdt årlig betalt ferie for perioden mellem afskedigelsen og genansættelsen – intet krav på en finansiel godtgørelse for ikke afholdt årlig betalt ferie for samme periode ved efterfølgende afbrydelse af ansættelsesforholdet)

(2020/C 279/07)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Rayonen sad Haskovo og Corte suprema di cassazione

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: QH (sag C-762/18) og CV (sag C-37/19)

Sagsøgte: Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria (sag C-762/18) og Iccrea Banca SpA (sag C-37/19)

Procesdeltager: Prokuratura na Republika Bulgaria (sag C-762/18)

Konklusion

- 1) Artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden skal således, at bestemmelsen er til hinder for en national retspraksis, hvorefter en arbejdstager, som er blevet ulovligt afskediget og derefter genansat i sin stilling i overensstemmelse med national lovgivning som følge af ophævelsen af afskedigelsen ved en retsafgørelse, ikke har ret til årlig betalt ferie for perioden mellem afskedigelsen og dennes genansættelse med den begrundelse, at denne arbejdstager i denne periode ikke har udført et faktisk arbejde for arbejdsgiveren.
- 2) Artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national retspraksis, hvorefter en berørt arbejdstager i tilfælde af, at dennes ansættelsesforhold afbrydes, efter at denne er blevet afskediget ulovligt og derefter genansat i sin stilling i overensstemmelse med national lovgivning som følge af ophævelsen af dennes afskedigelse ved en retsafgørelse, ikke har ret til en finansiel godtgørelse for årlig betalt ferie, der ikke er afholdt i løbet af perioden mellem den ulovlige afskedigelse og genansættelsen af denne i stillingen.

(¹) EUT C 54 af 11.2.2019
EUT C 182 af 27.5.2019.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. juli 2020 — SC Terracult SRL mod Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara –Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5 og ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara Serviciul de Soluționare a Contestațiilor (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Timișoara — Rumænien)

(Sag C-835/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – berigtigelse af en faktura – fejlagtigt faktureret afgift – tilbagebetaling af uretmæssigt betalt afgift – ordning for omvendt betalingspligt af moms – transaktioner, der vedrører en afgiftsperiode, som allerede har været genstand for en afgiftskontrol – afgiftsmæssig neutralitet – effektivitetsprincippet – proportionalitet)

(2020/C 279/08)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Timișoara

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SC Terracult SRL

Sagsøgte: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara –Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5 og ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara Serviciul de Soluționare a Contestațiilor

Konklusion

Bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2013/43/EU af 22. juli 2013, samt princippet om afgiftsneutralitet, effektivitetsprincippet og proportionalitetsprincippet skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning eller en national administrativ praksis, som ikke gør det muligt for en afgiftspligtig person, der har foretaget transaktioner, med hensyn til hvilke det senere har vist sig, at de henhører under ordningen for omvendt betalingspligt af merværdiafgift (moms), at berigtige fakturaerne vedrørende disse transaktioner og at påberåbe sig disse ved berigtigelse af en tidligere afgiftsansættelse eller ved indgivelse af en ny afgiftsansættelse, som tager den således foretagne berigtigelse i betragtning, med henblik på at opnå tilbagebetaling af moms, som uretmæssigt er faktureret til og opkrævet hos denne afgiftspligtige person, med den begrundelse, at den periode, hvor nævnte transaktioner blev foretaget, allerede har været genstand for en afgiftskontrol, på baggrund af hvilken den kompetente skatte- og afgiftsmyndighed udstedte en afgiftsansættelse, der er blevet endelig, idet den ikke blev anfægtet af nævnte afgiftspligtige person.

⁽¹⁾ EUT C 131 af 8.4.2019.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 25. juni 2020 — EU-Satellitcentret mod KF og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-14/19 P) ⁽¹⁾

(Appel – ansatte ved EU-Satellitcentret (Satcen) – kontraktansat ved Satcen – klager over psykisk chikane – administrativ undersøgelse – ansøgning om bistand – suspendering af den ansatte – disciplinær forfølgning – fjernelse af den ansatte fra tjenesten – Satcens klageudvalg – tildeling af enekompetence med henblik på at afgøre tvister vedrørende de ansatte ved Satcen – annullationssøgsmål – artikel 263, stk. 1 og 5, TEUF – erstatningssøgsmål – artikel 268 TEUF – Unionens retsinstansers kompetence – formaliteten – anfægtelige retsakter – tvistens kontraktretlige karakter – artikel 272 TEUF og 274 TEUF – effektiv domstolsbeskyttelse – artikel 24, stk. 1, andet afsnit, sidste punktum, TEU – artikel 275, stk. 1, TEUF – ligebehandlingsprincippet – Rettens begrundelsespligt – forkert gengivelse af de faktiske omstændigheder og af beviserne – ret til forsvar – princippet om god forvaltningsskik)

(2020/C 279/09)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: EU-Satellitcentret (ved avocate A. Guillerme)

De andre parter i appelsagen: KF (ved barrister N. Macaulay og Rechtsanwältin A. Kunst) og Rådet for Den Europæiske Union (ved M. Bauer og A. Vitro, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) EU-Satellitcentret (Satcen) bærer sine egne omkostninger og betaler de af KF afholdte omkostninger.
- 3) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 164 af 13.5.2019.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. juli 2020 — WM mod Stadt Frankfurt am Main (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Sag C-18/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – direktiv 2008/115/EF – fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold – forholdene under frihedsberøvelsen – artikel 16, stk. 1 – frihedsberøvelse i et fængsel med henblik på udsendelse – tredjelandsstatsborger, der udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed)

(2020/C 279/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: WM

Sagsøgt: Stadt Frankfurt am Main

Konklusion

Artikel 16, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en tredjelandsstatsborger kan frihedsberøves i et fængsel med henblik på udsendelse, adskilt fra almindelige indsatte, med den begrundelse, at den pågældende udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse eller den omhandlede medlemsstats indre eller ydre sikkerhed.

(¹) EUT C 112 af 25.3.2019.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 25. juni 2020 — A m.fl. mod Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad voor Vergunningsbetwistingen — Belgien)

(Sag C-24/19) (¹)

[Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2001/42/EF – miljøkonsekvensvurdering – byggetilladelse til at opføre og drive vindmøller – artikel 2, litra a) – begrebet »planer og programmer« – betingelser for indrømmelse af tilladelse fastsat i en bekendtgørelse og et cirkulære – artikel 3, stk. 2, litra a) – nationale retsakter, der fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til gennemførelse af projekter – ingen miljøvurdering – opretholdelse af virkningerne af de nationale retsakter og af de tilladelser, som er indrømmet i henhold hertil, efter at det er fastslået, at disse retsakter er i strid med EU-retten – betingelser]

(2020/C 279/11)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad voor Vergunningsbetwistingen

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: A, B, C, D og E

Sagsøgt: Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen

Procesdeltager: Organisatie voor Duurzame Energie Vlaanderen VZW

Konklusion

- 1) Artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet skal fortolkes således, at en bekendtgørelse og et cirkulære, som er vedtaget af en føderal enheds regering i en medlemsstat, og som begge indeholder forskellige bestemmelser om opførelse og drift af vindmøller, er omfattet af begrebet »planer og programmer«.

- 2) Artikel 3, stk. 2, litra a), i direktiv 2001/42 skal fortolkes således, at en bekendtgørelse og et cirkulære, som begge indeholder forskellige bestemmelser om opførelse og drift af vindmøller, herunder foranstaltninger vedrørende slagskygge, sikkerhed og støjregler, udgør planer og programmer, der skal underkastes en miljøvurdering i medfør af denne bestemmelse.
- 3) Når det står klart, at der skulle have været gennemført en miljøvurdering som omhandlet i direktiv 2001/42 inden vedtagelsen af den bekendtgørelse og det cirkulære, som er hjemmel for en tilladelse til opførelse og drift af vindmøller, der anfægtes for en national ret, således at disse retsakter og denne tilladelse ikke er i overensstemmelse med EU-retten, kan denne ret kun opretholde virkningerne af disse retsakter, hvis national ret tillader dette inden for rammerne af den tvist, som den er forelagt, og såfremt annullationen af denne tilladelse kan have betydelige følger for forsyningsikkerheden med elektricitet i hele den pågældende medlemsstat og alene i den tidsperiode, som er strengt nødvendig for at afhjælpe denne ulovlighed. Det tilkommer i givet fald den forelæggende ret at foretage denne bedømmelse i tvisten i hovedsagen.

(¹) EUT C 139 af 15.4.2019.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 25. juni 2020 — Gregor Schneider mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

(Sag C-116/19 P) (¹)

(Appel – personalesag – kontraktansatte – intern omstrukturering af tjenestegrenene i Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) – forflyttelse – retsgrundlag – artikel 7 vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union – tjenestens interesse – væsentlige ændringer af arbejdsopgaverne – kvalifikation – overførsel – forflyttelse – magtfordrejning – ret til at blive hørt – begrundelsespligt – ret til en retfærdig rettergang – effektiv retsbeskyttelse – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)

(2020/C 279/12)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Gregor Schneider (ved Rechtsanwalt H. Tettenborn)

Den anden part i sagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved A. Lukošūtė, som befuldmægtiget, og Rechtsanwalt B. Wägenbaur)

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Gregor Schneider betaler sagsomkostningerne.

(¹) EUT C 213 af 24.6.2019.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 25. juni 2020 — Europa-Kommissionen mod CX(Sag C-131/19 P) ⁽¹⁾

(Appel – personalesag – disciplinærsag – ret til forsvar – ret til kontradiktion – bilag IX til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union – artikel 4 – mulighed for den tjenestemand, som ikke kan høres, for at fremsætte sine bemærkninger skriftligt eller for at lade sig repræsentere – artikel 22 – ansættelsesmyndighedens høring af tjenestemanden forud for vedtagelsen af den disciplinære sanktion – angiveligt umuligt for tjenestemanden at blive hørt samt at formulere skriftlige bemærkninger eller at lade sig repræsentere – bedømmelse af de lægelige beviser – Den Europæiske Unions Rets manglende svar på argumenter fremført i første instans)

(2020/C 279/13)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved G. Berscheid, T S. Bohr og C. Ehrbar, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: CX (ved avocat É. Boigelot)

Konklusion

- 1) Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 13. december 2018, CX mod Kommissionen (T-743/16 RENV, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:937), ophæves.
- 2) Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret.
- 3) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

⁽¹⁾ EUT C 182 af 27.5.2019.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 2. juli 2020 — Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein hallinto-oikeus — Finland)(Sag C-215/19) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – levering af tjenesteydelser – artikel 135, stk. 1, litra l) – momsfrigørelse – udlejning af fast ejendom – begrebet »fast ejendom« – ikke omfattet – artikel 47 – stedet for afgiftspligtige transaktioner – tjenesteydelser i forbindelse med fast ejendom – gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 – artikel 13b og 31a – kabinetter – datacentertjenesteydelser]

(2020/C 279/14)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Procesdeltager: A Oy

Konklusion

- 1) Artikel 135, stk. 1, litra l), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2008/8/EF af 12. februar 2008, skal fortolkes således, at datacentertjenesteydelser, hvor tjenesteyderen stiller kabinetter til rådighed for sine kunder til anbringelse af deres servere og tilbyder varer og tilknyttede ydelser såsom elektricitet og diverse ydelser, der skal sikre servernes anvendelse under optimale forhold, ikke udgør ydelser bestående i udlejning af fast ejendom, der er omfattet af merværdiafgiftsfritagelsen i denne bestemmelse, idet — hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve — denne tjenesteyder for det første ikke passivt stiller et areal eller en plads til rådighed for kunden, således at denne sikres en ret til at råde over arealet eller pladsen, som om den pågældende var ejer, og kabinetterne for det andet ikke er en integrerende del af den bygning, hvori de er installeret, og heller ikke er permanent installeret heri.
- 2) Artikel 47 i direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2008/8, og artikel 31a i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112, som ændret ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1042/2013 af 7. oktober 2013, skal fortolkes således, at datacentertjenesteydelser, hvor tjenesteyderen stiller kabinetter til rådighed for sine kunder til anbringelse af deres servere og tilbyder varer og tilknyttede ydelser såsom elektricitet og diverse ydelser, der skal sikre servernes anvendelse under optimale forhold, ikke udgør ydelser vedrørende fast ejendom i disse bestemmelsers forstand, når disse kunder ikke, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve, har en eksklusiv brugsrettighed over den del af ejendommen, hvor kabinetterne er installeret.

(¹) EUT C 164 af 13.5.2019.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. juli 2020 — Blackrock Investment Management (UK) Limited mod Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-231/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – fritagelser – artikel 135, stk. 1, litra g) – fritagelser af transaktioner bestående i forvaltning af investeringsforeninger – én enkelt ydelse, der anvendes til forvaltning af investeringsforeninger og andre fonde)

(2020/C 279/15)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Blackrock Investment Management (UK) Limited

Sagsøgt: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Konklusion

Artikel 135, stk. 1, litra g), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at én enkelt forvaltningsydelse, der leveres via en softwareplatform tilhørende en tredjepartsleverandør til et fondsforvaltningsselskab, der forvalter såvel investeringsforeninger som andre fonde, ikke er omfattet af den fritagelse, der er fastsat i denne bestemmelse.

(¹) EUT C 172 af 20.5.2019.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 25. juni 2020 — Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. mod Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf — Tyskland)

(Sag C-380/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 2013/11/EU – alternativ tvistbilæggelse – artikel 13, stk. 1 og 2 – obligatoriske oplysninger – adgang til oplysningerne)

(2020/C 279/16)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Sagsøgt: Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG

Konklusion

Artikel 13, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) skal fortolkes således, at en erhvervsdrivende, der gør generelle betingelser for købs- eller tjenesteydelsesaftaler tilgængelige på sit websted, men som ikke indgår aftaler med forbrugerne via dette websted, har pligt til i disse generelle betingelser at angive oplysninger vedrørende den ATB-instans eller de ATB-instanser, som den erhvervsdrivende hører under, når denne sidstnævnte forpligter sig til at gøre brug af denne eller disse instanser eller har pligt til at gøre brug af dem til løsning af tvisterne med forbrugerne. Det er i denne forbindelse ikke tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende enten meddeler disse oplysninger i andre dokumenter, der er tilgængelige på det pågældende websted, eller i andre fanblade på webstedet eller giver forbrugeren de pågældende oplysninger i forbindelse med indgåelsen af den aftale, der er undergivet de generelle betingelser, i et særskilt dokument.

⁽¹⁾ EUT C 288 af 26.8.2019.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 2. juli 2020 — IE mod Magistrat der Stadt Wien (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Wien — Østrig)

(Sag C-477/19) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter – direktiv 92/43/EØF – artikel 12, stk. 1 – streng beskyttelsesordning for dyrearter – bilag IV – Cricetus cricetus (den europæiske hamster) – raste- eller yngleområder – beskadigelse eller ødelæggelse – forladte områder)

(2020/C 279/17)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Wien

Parter i hovedsagen

Sagsøger: IE

Sagsøgt: Magistrat der Stadt Wien

Konklusion

Artikel 12, stk. 1, litra d), i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter skal fortolkes således, at begrebet »rasteområder« som omhandlet i denne bestemmelse ligeledes omfatter de rasteområder, der ikke længere benyttes af en af de beskyttede dyrearter, der er nævnt i litra a) i bilag IV til dette direktiv, såsom *Cricetus cricetus* (den europæiske hamster), når der er en tilstrækkelig stor sandsynlighed for, at den pågældende art vender tilbage til disse rasteområder, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 328 af 30.9.2019.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 2. juli 2020 — mk advokaten GbR mod MBK Rechtsanwälte GbR (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf — Tyskland)

(Sag C-684/19) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – varemærker – direktiv 2008/95/EF – artikel 5, stk. 1 – erhvervmæssig brug af et tegn, der er identisk med eller ligner en andens varemærke for varer eller tjenesteydelser, som er af samme eller lignende art som dem, for hvilke varemærket er registreret – rækkevidden af udtrykket »gøre brug af« – annonce, der er offentliggjort på en hjemmeside efter opdrag fra en person inden for rammerne af den pågældendes erhvervsvirksomhed, og dernæst gengivet på andre hjemmesider)

(2020/C 279/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: mk advokaten GbR

Sagsøgt: MBK Rechtsanwälte GbR

Konklusion

Artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker skal fortolkes således, at en person, som handler erhvervmæssigt og på en hjemmeside placerer en annonce, der krænker en andens varemærke, ikke gør brug af et tegn, der er identisk med dette varemærke, når udbydere af andre hjemmesider på eget initiativ og i eget navn gengiver samme annonce ved på disse andre hjemmesider at gøre annoncen tilgængelig online.

(¹) EUT C 413 af 9.12.2019.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 25. juni 2020 — i sagen vedrørende VL (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Instrucción nº 3 de San Bartolomé de Tirajana — Spanien)

(Sag C-36/20 PPU) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel forelæggelse efter hasteproceduren – asyl- og indvandringspolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 6 – adgang til proceduren – indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse til en myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at registrere sådanne ansøgninger – indgivelse af en ansøgning til andre myndigheder, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret – begrebet »andre myndigheder« – artikel 26 – frihedsberøvelse – standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse – direktiv 2013/33/EU – artikel 8 – frihedsberøvelse af en ansøger – grundlaget for frihedsberøvelsen – afgørelse om frihedsberøvelse af en ansøger som følge af mangel på pladser i et humanitært modtagelsescenter)

(2020/C 279/19)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Instrucción nº 3 de San Bartolomé de Tirajana

Parter i hovedsagen

VL

Procesdeltager: Ministerio Fiscal

Konklusion

- 1) Artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse skal fortolkes således, at en forundersøgsdommer, der skal træffe afgørelse om frihedsberøvelse af en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold med henblik på den pågældendes refolement, henhører under de i denne bestemmelse omhandlede »andre myndigheder«, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret.
- 2) Artikel 6, stk. 1, andet og tredje afsnit, i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at en forundersøgsdommer i sin egenskab af »anden myndighed« som omhandlet i denne bestemmelse dels skal informere tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold om reglerne for indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse, dels, når en statsborger har tilkendegivet, at vedkommende agter at indgive en sådan ansøgning, skal fremsende sagsakterne til den kompetente myndighed med henblik på registrering af den nævnte ansøgning, således at denne statsborger kan få adgang til de materielle modtagelsesforhold og den lægebehandling, der er fastsat i artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33 af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse.
- 3) Artikel 26 i direktiv 2013/32 og artikel 8 i direktiv 2013/33 skal fortolkes således, at en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold, som over for en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 har tilkendegivet, at vedkommende agter at ansøge om international beskyttelse, ikke kan frihedsberøves af andre grunde end dem, der er fastsat i artikel 8, stk. 3, i direktiv 2013/33.

⁽¹⁾ EUT C 137 af 27.4.2020.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sofiyski gradski sad (Bulgarien) den 17. april 2019 — KPKONPI mod ZV, AX og »Meditsinski tsentar po dermatologia i estetichna meditsina PRIMA DERM« OOD

(Sag C-319/20)

(2020/C 279/20)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Sofiyski gradski sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Komisia za protivodeystvie na koruptsiata i otnemane na nezakonno pridobito (KPKONPI)

Sagsøgte: ZV, AX og »Meditsinski tsentar po dermatologia i estetichna meditsina PRIMA DERM« OOD

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør konfiskation af ulovligt opnået formue en strafferetlig foranstaltning som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU (*) af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, hvis:
 - A) det i den nationale lov erklærede mål med konfiskation af formue er generalpræventivt, altså at afskære mulighederne for ulovligt at opnå formue og råde over den, uden at det for konfiskationen kræves, at der er begået en strafbar handling eller en anden lovovertrædelse, og at der foreligger en direkte eller indirekte sammenhæng mellem lovovertrædelsen og den opnåede formue
 - B) konfiskationen ikke vedrører en enkelt formuegenstand, men (I) den kontrollerede persons samlede formue, (II) (fysiske og juridiske) tredjemænds formuerettigheder, som mod vederlag eller vederlagsfrit er erhvervet af den kontrollerede person, og (III) formuerettigheder tilhørende den kontrollerede persons og tredjemændenes kontrahenter
 - C) den eneste betingelse for konfiskationen er indførelsen af en uafkræftelig formodning om ulovligheden af den samlede formue, for hvilken der ikke er fastslået en lovlig oprindelse (uden en forudgående fastlagt definition af begreberne »lovlig/ulovlig oprindelse«)
 - D) lovligheden af den erhvervede formue — i tilfælde af, at den kontrollerede person ikke kan dokumentere formueerhvervens oprindelse — for alle berørte (den kontrollerede person, tredjemænd og deres tidligere kontrahenter) fastsættes på ny med tilbagevirkende kraft i ti år, idet der på tidspunktet for erhvervelsen af den pågældende formuerettighed ikke fandtes en lovbestemt pligt til en sådan dokumentation?
- 2) Skal de i artikel 8 i direktiv 2014/42/EU indeholdte minimumsstandarder for ejeres og tredjemænds garanterede rettigheder fortolkes således, at de tillader en national lovgivning og en national retspraksis, som foreskriver konfiskation, uden at de i direktivets artikel 4, artikel 5 og artikel 6 fastsatte betingelser herfor foreligger, hvis straffesagen mod den pågældende person indstilles (med rettens tilladelse), fordi der ikke foreligger et strafbart forhold, eller personen frifindes, fordi der ikke foreligger et strafbart forhold?
- 3) Navnlige: Skal artikel 8 i direktiv 2014/42/EU fortolkes således, at de garantier, som bestemmelsen tillægger rettighederne for en dømt person, hvis formue er blevet konfiskeret, også finder anvendelse i en sag som den foreliggende, som behandles parallelt med straffesagen og uafhængigt af denne?
- 4) Skal uskyldsformodningen, som er forankret i artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, retten til forsvar, som er forankret i chartrets artikel 48, stk. 2, og effektivitetsprincippet fortolkes således, at de tillader en national ordning som den i hovedsagen omhandlede, som:
 - indfører en formodning om, at formue med ikke fastslået eller dokumenteret oprindelse har kriminel karakter (artikel 1, stk. 2, i lov om konfiskation)
 - indfører en formodning om begrundet mistanke om, at formuen er opnået ulovligt (artikel 21, stk. 2, i lov om konfiskation, ophævet)
 - vender bevisbyrden vedrørende formuens oprindelse og midlerne til dens erhvervelse om, ikke kun for den kontrollerede person, men også for tredjemænd, som skal dokumentere oprindelsen af ikke kun deres egen formue, men deres retsforgængers formue, sågar i tilfælde af vederlagsfri erhvervelse
 - indfører »formuediskrepans« som det eneste og afgørende bevis for, at der foreligger ulovligt opnået formue
 - vender bevisbyrden om for alle berørte og ikke kun for den berørte person, også forud for eller uafhængigt af dennes domfældelse

- anvender en metode til den juridiske og økonomiske undersøgelse og analyse, ved hjælp af hvilken mistanken om den pågældende formues ulovlige karakter samt formuens værdi beregnes, idet mistanken er bindende for den dømmende ret, uden at denne kan udøve en fuldstændig domstolskontrol med denne metodes indhold og anvendelse?
- 5) Skal artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at den tillader, at den nationale lov erstatter den begrundede mistanke (på grundlag af de i sagen fremførte og af retten bedømte omstændigheder) om, at formuen er opnået gennem et strafbart forhold, med mistanken (formodningen) om, at formuertilvækstens oprindelse er ulovlig, idet mistanken alene støttes på, at tilvæksten ligger over det i den nationale lov nævnte beløb (f.eks. 75 000 EUR på ti år)?
- 6) Skal retten til ejendom, som er forankret i artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som et generelt EU-retligt princip fortolkes således, at den tillader en national ordning som den i hovedsagen omhandlede, som:
- indfører en uafkræftelig formodning om den ulovligt opnåede formues indhold og omfang (artikel 63, stk. 2, i lov om konfiskation, ophævet)
- indfører en uafkræftelig formodning om ugyldighed af retshandler om erhvervelse og disposition (artikel 65 i lov om konfiskation, ophævet) eller
- begrænser rettighederne for tredjemænd, som har selvstændige rettigheder i den formue, der er underlagt konfiskation, eller gør sådanne rettigheder gældende, gennem den i artikel 76, stk. 1, i lov om konfiskation (ophævet) fastsatte procedure for deres underretning om retssagen?
- 7) Har bestemmelserne i artikel 6, stk. 2, og art. 8, stk. 1-10, i direktiv 2014/42/EU direkte virkning, idet de fastsætter garantier og beskyttelsesklausuler for de personer, der er berørt af konfiskationen, eller for tredjemænd i god tro?

(¹) EUT 2014, L 127, s. 39.

Appel iværksat den 29. oktober 2019 af Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Første Afdeling) den 5. september 2019 i sag T-337/19, Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël mod Kommissionen og Europarådet

(Sag C-798/19 P)

(2020/C 279/21)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël (ved avocat R. Paternel)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Europarådet

Domstolen (Syvende Afdeling) har ved kendelse af 27. maj 2020 afvist appellen.

Appel iværksat den 3. december 2019 af Roxtec AB til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 24. september 2019 i sag T-261/18 — Roxtec mod EUIPO — Wallmax

(Sag C-893/19 P)

(2020/C 279/22)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Roxtec AB (ved Rechtsanwalt T. Lampel, Rechtsanwältin K. Wagner og advokat J. Olsson)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Wallmax Srl

Ved kendelse af 12. marts 2020 har Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) truffet afgørelse om, at appellen ikke admitteres og at Roxtec AB bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul București (Rumænien) den 12. februar 2020 — Wilo Salmson France SAS mod Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

(Sag C-80/20)

(2020/C 279/23)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul București

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Wilo Salmson France SAS

Sagsøgte: Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București — Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Sondres der hvad angår fortolkningen af **artikel 167 i direktiv 2006/112/EF** ⁽¹⁾, **sammenholdt med direktivets artikel 178**, mellem det tidspunkt, hvor fradragsretten indtræder, og det tidspunkt, hvor denne ret udøves, i relation til momssystemets funktionsmåde?

Med henblik herpå skal det afklares, hvorvidt retten til at fradrage moms kan udøves, uden at der foreligger en (gyldig) moms faktura vedrørende de gennemførte varekøb.

- 2) Hvilket proceduremæssigt referencepunkt skal der i forbindelse med fortolkning af **ovennævnte bestemmelser, sammenholdt med bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, litra a), første punktum, i direktiv 2008/9/EF** ⁽²⁾, tages hensyn til, når det skal vurderes, om retten til tilbagebetaling af moms er blevet udøvet forskriftsmæssigt?

I denne sammenhæng ønskes det oplyst, om der kan indgives en anmodning om tilbagebetaling af moms, der har kunnet opkræves før »tilbagebetalingsperioden«, men er blevet faktureret i tilbagebetalingsperioden.

- 3) Hvilke virkninger har — i forbindelse med fortolkning af disse bestemmelser i **artikel 14, stk. 1, litra a), første punktum, i direktiv 2008/9/EF, sammenholdt med artikel 167 og 178 i direktiv 2006/112/EF** — annullation af oprindelige fakturaer og udstedelse af nye fakturaer vedrørende varekøb før »tilbagebetalingsperioden« på udøvelsen af retten til tilbagebetaling af moms af disse køb?

I denne henseende er det nødvendigt at afklare, hvorvidt modtagerens udøvelse af retten til at anmode om tilbagebetaling af moms af køb, såfremt leverandøren annullerer de oprindelige fakturaer vedrørende varekøb og udsteder nye fakturaer på et senere tidspunkt, skal stå i relation til datoen for de nye fakturaer. I denne sammenhæng skal det bemærkes, at annullationen af de oprindelige fakturaer og udstedelsen af de nye fakturaer ikke kontrolleres af modtageren, men udelukkende afhænger af leverandørens skøn.

- 4) Kan den nationale lovgivning med hensyn til tilbagebetaling af moms, der indrømmes i overensstemmelse med direktiv [2008/9/EF], fastsætte en betingelse om afgiftens forfald i en situation, hvor den korrekte faktura udstedes i den af anmodningen omfattede periode?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006 L 347, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2008/9/EF af 12.2.2008 om detaljerede regler for tilbagebetaling af moms i henhold til direktiv 2006/112/EF til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i tilbagebetalingsmedlemsstaten, men i en anden medlemsstat (EUT 2008 L 44, s. 23).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul București (Rumænien) den 12. februar 2020 — SC Mitliv Exim SRL mod Agenția Națională de Administrare Fiscală og Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sag C-81/20)

(2020/C 279/24)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul București

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SC Mitliv Exim SRL

Sagsøgte: Agenția Națională de Administrare Fiscală og Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er bestemmelserne i artikel 2 og 273 i Rådets direktiv 2006/112⁽¹⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 325 TEUF under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som giver mulighed for at træffe/gennemføre sanktionsforanstaltninger over for en afgiftspligtig juridisk person under såvel den administrative som den strafferetlige procedure, der begge gennemføres sideløbende mod vedkommende, som følge af de samme faktiske handlinger i form af afgiftsunddragelse i en situation, hvor sanktionen i den administrative procedure ligeledes kan kvalificeres som havende strafferetlig karakter i overensstemmelse med de kriterier, som Domstolen har fastlagt i sin praksis, og i hvilket omfang skal disse foranstaltninger samlet anses for at være for vidtgående i forhold til den omhandlede afgiftspligtige?
- 2) Skal EU-retten i lyset af besvarelsen af det første spørgsmål fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter staten, gennem dennes egne skatteorganer, hvad angår de samme faktiske handlinger i form af afgiftsunddragelse inden for rammerne af den administrative procedure kan beslutte ikke at tage hensyn til betaling af et beløb for skade som følge af et strafbart forhold, der samtidig dækker det afgiftsmæssige tab, således at den afgiftspligtige ikke kan råde over dette beløb i en bestemt periode, og herefter under den samme administrative procedure kan fastsætte yderligere afgiftsforpligtelser for den afgiftspligtige også hvad angår den allerede indfrieede gæld?

⁽¹⁾ EUT 2006 L 347, s. 1

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Alba Iulia (Rumænien) den 24. februar 2020 — Siebenburgisches Nugat SRL og Hans Draser Internationales Marketing mod Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Vămilor — Direcția Regională Vamală Brașov — Biroul Vamal de Interior Sibiu

(Sag C-99/20)

(2020/C 279/25)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Alba Iulia

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Siebenburgisches Nugat SRL og Hans Draser Internationales Marketing

Sagsøgte: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov og Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală a Vămilor — Direcția Regională Vamală Brașov — Biroul Vamal de Interior Sibiu

Præjudicielt spørgsmål

Skal den kombinerede nomenklatur i bilag I til Rådets forordning nr. 2658/87⁽¹⁾ fortolkes således, at varer under den samlede betegnelse »komponenter til sæt gardinstænger, dvs. færdige rør (lakerede, forniklede, forkromede)«, som er genstand for den foreliggende tvist, skal tariferes i underposition 8302 41 90 eller 7306 30 77?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23.7.1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT 1987, L 256, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Timișoara (Rumænien) den 28. februar 2020 — SC Avio Lucos SRL mod Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul județean Dolj og Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Aparat Central

(Sag C-116/20)

(2020/C 279/26)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Timișoara

Parter i hovedsagen

Appelant: SC Avio Lucos SRL

Indstævnte: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul județean Dolj og Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Aparat Central

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er den [EU]-lovgivning, som finder anvendelse på økonomisk støtte for landbrugsåret 2014 — navnlig forordning (EF) nr. 73/2009⁽¹⁾ og forordning nr. 1122/2009⁽²⁾ — til hinder for, at den nationale lovgivning opstiller et krav om fremlæggelse af bevis for retten til anvendelse af et areal med henblik på at opnå økonomisk støtte inden for arealordningerne?
- 2) For så vidt som den ovenfor anførte [EU]-lovgivning ikke er til hinder for den i det første spørgsmål omhandlede nationale lovgivning, er [EU]-retten (herunder proportionalitetsprincippet) — især hvis modtageren for at godtgøre retten til udnyttelse af landbrugsarealet har fremlagt en koncessionsaftale vedrørende et græsningsareal (ifølge hvilken ansøgeren har erhvervet retten til udnyttelse af græsningsarealet på egen risiko og til egen gunst mod betaling af leje) — da til hinder for en national lovgivning, hvorefter indgåelsen af en sådan koncessionsaftale kun er gyldig, hvis den fremtidige koncessionshaver udelukkende er opdrætter eller ejer af dyr?
- 3) Omfatter definitionen af landbrugsaktivitet i artikel 2 i forordning (EF) nr. 73/2009 aktiviteten udført af en modtager under en arealordning, der — efter at have indgået en koncessionsaftale vedrørende et græsningsareal med henblik på at erhverve retten til udnyttelse af dette areal og betalingsrettigheder i landbrugsåret 2014 — indgår en samarbejdsaftale med opdrættere, ifølge hvilken modtageren tillader omkostningsfri græsning af dyr på arealet, men bevarer retten til anvendelse heraf, idet han forpligter sig til ikke at forhindre græsningsaktiviteten og til at gennemføre rydningen af græsningsarealet?

- 4) Er [EU]-retten til hinder for, at en national bestemmelse såsom retsplejelovens artikel 431, stk. 2, om retskraften af en endelig retsafgørelse — med hensyn til en sådan afgørelse, hvormed der blev givet afslag på en ansøgning om betaling, fordi den ikke opfyldte det i den nationale lovgivning opstillede krav om gyldigheden af hjemlen til udnyttelse/anvendelse af det areal, for hvilket ansøgningen var indgivet inden for arealordningen i landbrugsåret 2014 (inden for rammerne af en tvist, hvori der blev nedlagt påstand om annullation af afgørelsen om anvendelse af flerårige sanktioner) — fortolkes således, at spørgsmålet om, hvorvidt dette nationale krav er foreneligt med den [EU]-lovgivning, som finder anvendelse på landbrugsåret 2014, ikke kan efterprøves i en ny tvist, som vedrører lovligheden af foranstaltningen om tilbagebetaling af beløb, som uretmæssigt blev udbetalt til ansøgeren for det samme landbrugsår 2014, hvilken foranstaltning er baseret på de samme faktiske omstændigheder og de samme nationale bestemmelser, som var genstand for prøvelse i den tidligere endelige retsafgørelse?

- (¹) Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19.1.2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, om ændring af forordning (EF) nr. 1290/2005, (EF) nr. 247/2006, (EF) nr. 378/2007 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1782/2003 (EUT 2009, L 30, s. 16).
- (²) Kommissionens forordning (EF) nr. 1122/2009 af 30.11.2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 for så vidt angår krydsoverensstemmelse, graduering og det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem inden for rammerne af de ordninger for direkte støtte til landbrugerne, som er omhandlet i nævnte forordning, og om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår krydsoverensstemmelse inden for rammerne af støtteordningen for vin (EUT 2009, L 316, s. 65).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 24. marts 2020 —
DS mod Porsche Inter Auto GmbH & Co KG og Volkswagen AG**

(Sag C-145/20)

(2020/C 279/27)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DS

Sagsøgte: Porsche Inter Auto GmbH & Co KG og Volkswagen AG

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 2, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (¹) fortolkes således, at et motorkøretøj, der er omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6), og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (²), har den beskaffenhed, der er sædvanlig for varer af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kan forvente, når køretøjet er udstyret med en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), og artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007, men køretøjstypen på trods heraf har en gyldig EF-typegodkendelse, hvorfor motorkøretøjet kan anvendes i vejtrafikken?
2. Skal artikel 5, stk. 2, litra a), i forordning (EF) nr. 715/2007 fortolkes således, at en manipulationsanordning som omhandlet i denne forordnings artikel 3, nr. 10), som er konstrueret således, at udstødningsgasrecirkulationen, uden for prøvningsdrift under laboratoriebetingelser, under faktiske brugsforhold kun fungerer i fuldt omfang, når udendørstemperaturen ligger mellem 15 og 33 grader Celsius, i henhold til denne forordnings artikel 5, stk. 2, litra a), kan være lovlig, eller er det på forhånd udelukket at anvende den nævnte undtagelsesbestemmelse allerede på grund af begrænsningen af udstødningsgasrecirkulationens fulde effektivitet til betingelser, som i dele af Den Europæiske Union kun foreligger omkring halvdelen af året?
3. Skal artikel 3, stk. 6, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en manglende overensstemmelse med købsaftalen, der består i, at et køretøj er udstyret med en manipulationsanordning, som er ulovlig i henhold til artikel 3, nr. 10), sammenholdt med artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007, skal kvalificeres som uvæsentlig i den nævnte bestemmelses forstand, såfremt erhververen også ville have købt køretøjet, hvis denne havde haft kendskab til anordningens eksistens og funktionsmåde?

(¹) EFT 1999, L 171, s. 12.

(²) EUT 2007, L 171, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Köln (Tyskland) den 16. marts 2020 —
AC mod Deutsche Lufthansa AG**

(Sag C-148/20)

(2020/C 279/28)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: AC

Sagsøgt: Deutsche Lufthansa AG

Præjudicielle spørgsmål

Er direktiv (EU) 2016/681 ⁽¹⁾ foreneligt med artikel 7 og 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder for så vidt angår følgende punkter:

- 1) Er de passagerlisteoplysninger (herefter »PNR-oplysninger«), der skal videregives i henhold til direktivet om passagerlister, henset til chartrets artikel 7 og 8, tilstrækkeligt præcise?
- 2) Sondres der i direktivet for så vidt angår dets anvendelsesområde, henset til chartrets artikel 7 og 8, ved indsamling og videregivelse af PNR-oplysningerne på tilstrækkeligt saglig måde alt efter flyvningernes art og trusselsbilledet i et bestemt land samt hvad angår sammenholdelse af oplysningerne med forskellige databaser og mønstre?
- 3) Er det forhold, at der altid foretages opbevaring af samtlige PNR-oplysninger, og opbevaringsperioden altid er lige lang, foreneligt med chartrets artikel 7 og 8?
- 4) Sikrer direktivet, henset til chartrets artikel 7 og 8, passagererne en tilstrækkelig proceduremæssig beskyttelse for så vidt angår anvendelse af de lagrede PNR-oplysninger?
- 5) Sikres beskyttelsesniveauet for de EU-retlige grundlæggende rettigheder, henset til chartrets artikel 7 og 8, tilstrækkeligt gennem direktivet, når PNR-oplysningerne videregives af tredjelande til disses myndigheder?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681 af 27.4.2016 om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet (EUT 2016, L 119, s. 132).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Köln (Tyskland) den 16. marts 2020 —
DF mod Deutsche Lufthansa AG**

(Sag C-149/20)

(2020/C 279/29)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DF

Sagsøgt: Deutsche Lufthansa AG

Præjudicielle spørgsmål

Er direktiv (EU) 2016/681 ⁽¹⁾ foreneligt med artikel 7 og 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder for så vidt angår følgende punkter:

- 1) Er de passagerlisteoplysninger (herefter »PNR-oplysninger«), der skal videregives i henhold til direktivet om passagerlister, henset til chartrets artikel 7 og 8, tilstrækkeligt præcise?
- 2) Sondres der i direktivet for så vidt angår dets anvendelsesområde, henset til chartrets artikel 7 og 8, ved indsamling og videregivelse af PNR-oplysningerne på tilstrækkeligt saglig måde alt efter flyvningernes art og trusselsbilledet i et bestemt land samt hvad angår sammenholdelse af oplysningerne med forskellige databaser og mønstre?
- 3) Er det forhold, at der altid foretages opbevaring af samtlige PNR-oplysninger, og opbevaringsperioden altid er lige lang, foreneligt med chartrets artikel 7 og 8?
- 4) Sikrer direktivet, henset til chartrets artikel 7 og 8, passagererne en tilstrækkelig proceduremæssig beskyttelse for så vidt angår anvendelse af de lagrede PNR-oplysninger?
- 5) Sikres beskyttelsesniveauet for de EU-retlige grundlæggende rettigheder, henset til chartrets artikel 7 og 8, tilstrækkeligt gennem direktivet, når PNR-oplysningerne videregives af tredjelande til disses myndigheder?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681 af 27.4.2016 om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet (EUT 2016, L 119, s. 132).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Köln (Tyskland) den 17. marts 2020 —
BD mod Deutsche Lufthansa AG**

(Sag C-150/20)

(2020/C 279/30)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BD

Sagsøgt: Deutsche Lufthansa AG

Præjudicielle spørgsmål

Er direktivet om passagerlisteoplysninger (EU) 2016/681 ⁽¹⁾ foreneligt med artikel 7 og 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder for så vidt angår følgende punkter:

- 1) Er de passagerlisteoplysninger (herefter »PNR-oplysninger«), der skal videregives i henhold til direktivet om passagerlister, henset til chartrets artikel 7 og 8, tilstrækkeligt præcise?
- 2) Sondres der i direktivet for så vidt angår dets anvendelsesområde, henset til chartrets artikel 7 og 8, ved indsamling og videregivelse af PNR-oplysningerne på tilstrækkeligt saglig måde alt efter flyvningernes art [org. s. 2] og trusselsbilledet i et bestemt land samt hvad angår sammenholdelse af oplysningerne med forskellige databaser og mønstre?
- 3) Er det forhold, at der altid foretages opbevaring af samtlige PNR-oplysninger, og opbevaringsperioden altid er lige lang, foreneligt med chartrets artikel 7 og 8?
- 4) Sikrer direktivet, henset til chartrets artikel 7 og 8, passagererne en tilstrækkelig proceduremæssig beskyttelse for så vidt angår anvendelse af de lagrede PNR-oplysninger?

- 5) Sikres beskyttelsesniveauet for de EU-retlige grundlæggende rettigheder, henset til chartrets artikel 7 og 8, tilstrækkeligt gennem direktivet, når PNR-oplysningerne videregives af tredjelande til disses myndigheder?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681 af 27.4.2016 om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet (EUT 2016, L 119, s. 132).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul Mureş (Rumænien) den 30. marts 2020 — DG og EH mod SC Gruber Logistics SRL

(Sag C-152/20)

(2020/C 279/31)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul Mureş

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: DG og EH

Sagsøgt: SC Gruber Logistics SRL

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 (¹) fortolkes således, at valget af den lov, der skal anvendes på den individuelle arbejdsaftale, udelukker anvendelsen af loven i det land, hvori arbejdstageren sædvanligvis har udført sit arbejde, eller således at lovvalget udelukker anvendelsen af forordningens artikel 8, stk. 1, andet punktum?
- 2) Skal artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 fortolkes således, at den minimumsløn, der er fastsat i det land, hvori arbejdstageren sædvanligvis har udført sit arbejde, udgør en rettighed, som er omfattet af de »bestemmelser, som ikke kan fraviges ved aftale i henhold til den lov, som ville have fundet anvendelse [...], såfremt parterne ikke havde aftalt lovvalg«, efter forordningens artikel 8, stk. 1, andet punktum?
- 3) Skal artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 fortolkes således, at den er til hinder for, at medtagelse i den individuelle arbejdsaftale af en klausul, der henviser til bestemmelserne i den rumænske arbejdslov, svarer til valget af den rumænske lov, i det omfang det er velkendt i Rumænien, at der er en lovbestemt pligt til at medtage denne klausul om valg i den individuelle arbejdsaftale? Skal artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 med andre ord fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning og praksis, hvorefter individuelle arbejdsaftaler skal indeholde klausulen om valg af den rumænske lov?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17.6.2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT 2008, L 177, s. 6).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Düsseldorf (Tyskland) den 3. april 2020 — FI mod Eurowings GmbH

(Sag C-157/20)

(2020/C 279/32)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Appellant: FI

Appelindstævnt: Eurowings GmbH

Præjudicielt spørgsmål

Udgør en strejke blandt et transporterende luftfartsselskabs eget personale (i den foreliggende sag kabinepersonalet), som er organiseret af fagforeningen, en »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungarn) den 7. april 2020 — »Grossmania« Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft. mod Vas Megyei Kormányhivatal

(Sag C-177/20)

(2020/C 279/33)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Győri Törvényszék (tidligere Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Grossmania« Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft.

Sagsøgt: Vas Megyei Kormányhivatal

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at når Den Europæiske Unions Domstol ved en afgørelse truffet inden for rammerne af en præjudiciel procedure har fastslået, at en bestemmelse i en medlemsstats interne retsorden er uforenelig med EU-retten, kan den nævnte bestemmelse heller ikke finde anvendelse i efterfølgende administrative eller retslige procedurer i denne medlemsstat, uanset om de faktiske omstændigheder i den efterfølgende procedure ikke er helt identiske med dem, der har givet anledning til den tidligere præjudicielle procedure?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék [tidligere Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungarn)] den 7. april 2020 — Pharma Expressz Szolgáltató és Kereskedelmi Kft. mod Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

(Sag C-178/20)

(2020/C 279/34)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Törvényszék (tidligere Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Pharma Expressz Szolgáltató és Kereskedelmi Kft.

Sagsøgt: Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Følger det af artikel 70-73 i direktiv 2001/83 (¹), at et lægemiddel, der kan udleveres uden recept i en medlemsstat, også skal anses for et lægemiddel, der kan udleveres uden recept i en anden medlemsstat, selv om det pågældende lægemiddel hverken er omfattet af en markedsføringstilladelse eller er blevet klassificeret i denne anden medlemsstat?
- 2) Kan en kvantitativ restriktion, der gør muligheden for bestilling og udlevering af et lægemiddel, som ikke er omfattet af en markedsføringstilladelse i en medlemsstat, men er omfattet af en sådan tilladelse i en anden [EØS-medlemsstat], betinget af, at der foreligger en recept og en erklæring fra lægemiddelmyndigheden, selv om lægemidlet er registreret som ikke-receptpligtigt lægemiddel i den anden medlemsstat, begrundes i hensynet til beskyttelsen af menneskers liv og sundhed som omhandlet i artikel 36 TEUF?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT 2001, L 311, s. 67).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 5. maj 2020 —
Laudamotion GmbH mod Verein für Konsumenteninformation****(Sag C-189/20)**

(2020/C 279/35)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant og sagsøgt: Laudamotion GmbH

Revisionsindstævnt og sagsøger: Verein für Konsumenteninformation

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal bestemmelserne i forordning (EU) nr. 1215/2012 (¹), særligt artikel 25, artikel 17, stk. 3, og artikel 19, i givet fald også under hensyntagen til artikel 67, fortolkes således, at de er til hinder for en urimelighedskontrol af internationale værnetingsaftaler, jf. henholdsvis direktiv 93/13/EØF (²) og den pågældende nationale gennemførelseslovgivning?
- 2) Skal artikel 25, stk. 1, første pkt., i forordning (EU) nr. 1215/2012 (*»medmindre aftalen er materielt ugyldig efter loven i den pågældende medlemsstat«*) fortolkes således, at en indholdskontrol efter national ret i det valgte værnetingsland — som rækker ud over det harmoniserede retsområde — dermed gøres mulig?
- 3) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares benægtende:

Skal den nationale gennemførelseslovgivning, som i henhold til direktiv 93/13/EØF skal danne grundlag for en urimelighedskontrol, findes i den valgte værnetingsmedlemsstats ret eller efter princippet om *lex causae* (det lands lov, der i almindelighed gælder) i domstolslandet?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

(²) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler (EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 5. maj 2020 —
DocMorris NV mod Apothekerkammer Nordrhein**

(Sag C-190/20)

(2020/C 279/36)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DocMorris NV

Sagsøgt: Apothekerkammer Nordrhein

Præjudicielt spørgsmål

Er det i overensstemmelse med afsnit VIII, især artikel 87, stk. 3, i direktiv 2001/83/EF ⁽¹⁾, når en national bestemmelse (her: § 7, stk. 1, første punktum, i Heilmittelwerbegesetz) fortolkes således, at det er forbudt for et postordreapotek med hjemsted i en anden medlemsstat at forsøge at hverve kunder med udskrivning af en konkurrence, når deltagelse i konkurrencen er knyttet til indlevering af en [org. s. 3] recept på et receptpligtigt humanmedicinsk lægemiddel, og den udlovede gevinst ikke er noget lægemiddel, men en anden genstand (her: en elektrisk cykel til en værdi af 2 500 EUR og elektriske tandbørster), og der ikke er risiko for, at der herved fremmes en uhensigtsmæssig eller overdreven brug af lægemidler?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT, L 311, s. 67.)

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) den 7. maj
2020 — KAHL GmbH & Co KG mod Hauptzollamt Hannover**

(Sag C-197/20)

(2020/C 279/37)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: KAHL GmbH & Co KG

Sagsøgt: Hauptzollamt Hannover

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan de forklarende bemærkninger til underposition 1521 90 99 ⁽¹⁾ i den kombinerede nomenklatur ⁽²⁾ finde anvendelse, for så vidt som ordet »smeltet« forekommer deri?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal begrebet »rå« som omhandlet i underposition 1521 90 91 i den kombinerede nomenklatur fortolkes således, at bivoks, som er blevet smeltet i eksportlandet, og hvorfra der i forbindelse med smeltningen mekanisk udskilles fremmedlegemer, idet der stadig resterer fremmedlegemer i bivoksen, skal tariferes i denne underposition?

⁽¹⁾ Forklarende bemærkninger til Den Europæiske Unions kombinerede nomenklatur (senest EUT 2019, C 119, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23.7.1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT 1987, L 256, s. 1), som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1776 af 9.10.2019 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EUT 2019, L 280, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 30. marts 2020 —
Rad Service Srl Unipersonale m.fl. mod Del Debbio SpA m.fl.**

(Sag C-210/20)

(2020/C 279/38)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Rad Service Srl Unipersonale, Cosmo Ambiente Srl og Cosmo Scavi Srl

Sagsøgte: Del Debbio SpA, Gruppo Sei Srl, Ciclat Val di Cecina Soc. Coop. og Daf Costruzioni Stradali Srl, i egenskab af mandatar i den midlertidige virksomhedssammenslutning stiftet sammen med GARC SpA og Edil Moter Srl

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 63 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014⁽¹⁾, der vedrører adgangen til udnyttelse af andre enheders kapacitet, sammenholdt med princippet om etableringsfriheden og princippet om den frie udveksling af tjenesteydelser i artikel 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) til hinder for anvendelsen af den italienske lovgivning om udnyttelse af andre enheders kapacitet og udelukkelse fra udbudsprocedurer, der findes i artikel 89, stk. 1, fjerde punktum, i loven om offentlige kontrakter, dvs. lovdekret nr. 50 af 18. april 2016, hvorefter den ordregivende myndighed altid skal udelukke tilbudsgiveren fra en udbudsprocedure, hvis dennes hjælpevirksomhed indgiver urigtige erklæringer angående eksistensen af endelige straffedomme, som potentielt kan udgøre en indikation på en alvorlig forsømmelse i forbindelse med udøvelsen af erhvervet, uden at tilbudsgiveren pålægges eller gives mulighed for at udpege en anden egnet hjælpevirksomhed, som erstatter den førstnævnte, sådan som det derimod er fastsat for de øvrige tilfælde, hvor de enheder, hvis kapacitet tilbudsgiveren agter at basere sig på, ikke opfylder et relevant udvælgelseskriterium, eller med hensyn til hvilke der foreligger obligatoriske udelukkelsesgrunde?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26.2.2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT 2014, L 94, s. 65).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland) den
19. maj 2020 — JV mod Bundesrepublik Tyskland**

(Sag C-215/20)

(2020/C 279/39)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: JV

Sagsøgt: Bundesrepublik Tyskland

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681⁽¹⁾; (herefter betegnet som PNR-direktivet), hvorefter luftfartsselskaber uden undtagelse skal videregive omfattende oplysninger om alle passagerer til de passageroplysningsenheder, som er oprettet af medlemsstaterne, og hvorefter oplysningerne her uden anledning kan anvendes med henblik på automatisk sammenholdelse med databaser og mønstre og herefter lagres i fem år, henset til PNR-direktivets formål og kravet om præcision og proportionalitet foreneligt med Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, navnlig chartrets artikel 7, 8 og 52?

2) Navnlig:

- a) Er PNR-direktivets artikel 3, nr. 9), sammenholdt med bilag II til PNR-direktivet, for så vidt som det heri bestemmes, at begrebet »grov kriminalitet« i den forstand, hvori udtrykket anvendes i PNR-direktivet, betegner overtrædelser, der er opført på listen i bilag II til PNR-direktivet, og som kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år i henhold til en medlemsstats nationale ret, ud fra hensynet til den tilstrækkelige præcision og henset til kravet om proportionalitet forenelig med chartrets artikel 7 og 8?
 - b) Er de passagerlisteoplysninger (herefter »PNR-oplysninger«), som skal videregives, for så vidt som det kræves, at navne [PNR-direktivets artikel 8, stk. 1, første punktum, sammenholdt med bilag I, nr. 4), til PNR-direktivet], oplysninger om bonusprogrammer [PNR-direktivets artikel 8, stk. 1, første punktum, sammenholdt med bilag I, nr. 8), til PNR-direktivet] og oplysningerne i et fritekstfelt med generelle bemærkninger [PNR-direktivets artikel 8, stk. 1, første punktum, sammenholdt med bilag I, nr. 12), til PNR-direktivet] videregives, tilstrækkeligt præcist angivet til at kunne begrunde et indgreb i chartrets artikel 7 og 8?
 - c) Er det foreneligt med chartrets artikel 7 og 8 og PNR-direktivets formål, at der ud over oplysninger om passagerer også indsamles oplysninger om tredjeparter såsom rejsebureau/rejseagent [bilag I, nr. 9), til PNR-direktivet], personer, som er ansvarlige for mindreårige [bilag I, nr. 12), til PNR-direktivet], og medrejsende [bilag I, nr. 17), til PNR-direktivet]?
 - d) Er PNR-direktivet, for så vidt som PNR-oplysninger om mindreårige flyrejsende i henhold til direktivet kan videregives, behandles og opbevares, foreneligt med chartrets artikel 7, 8 og 24?
 - e) Er PNR-direktivets artikel 8, stk. 2, sammenholdt med bilag I, nr. 18), til PNR-direktivet, hvorefter API-oplysninger, også såfremt de er identiske med PNR-oplysningerne, videregives af luftfartsselskaberne til passageroplysningsenhederne i medlemsstaterne, henset til princippet om dataminimering forenelig med chartrets artikel 8 og 52?
 - f) Er PNR-direktivets artikel 6, stk. 4, som retsgrundlag for fastlæggelsen af de kriterier, hvormed oplysningerne behandles (såkaldte mønstre), i tilstrækkelig grad et berettiget ved lov fastsat grundlag som omhandlet i chartrets artikel 8, stk. 2, og artikel 52 samt artikel 16, stk. 2, TEUF?
 - g) Begrænser PNR-direktivets artikel 12 stadig indgrebet i chartrets artikel 7 og 8 til det strengt nødvendige, hvis de videregivne oplysninger opbevares ved passageroplysningsenhederne i medlemsstaterne i fem år?
 - h) Medfører anonymiseringen som omhandlet i PNR-direktivets artikel 12, stk. 2, en reducere af personoplysningerne i det omfang, der er nødvendigt i henhold til chartrets artikel 8 og 52, hvis der kun er tale om en pseudonymisering, som til enhver tid kan omgøres?
 - i) Skal chartrets artikel 7, 8 og 47 fortolkes således, at de kræver, at passagerer, hvis oplysninger af-anonymiseres i forbindelse med behandlingen af passageroplysningerne (PNR-direktivets artikel 12, stk. 3), underrettes herom og således har mulighed for domstolsprøvelse?
- 3) Er PNR-direktivets artikel 11, for så vidt som den tillader videregivelse af PNR-oplysninger til tredjelande uden et tilstrækkeligt databeskyttelsesniveau, forenelig med chartrets artikel 7 og 8?
 - 4) Yder PNR-direktivets artikel 6, stk. 4, fjerde punktum, tilstrækkelig beskyttelse mod behandling af særlige kategorier af personoplysninger som omhandlet i artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ^(?) og artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 ^(?), hvis der gennem fritekstfeltet »generelle bemærkninger« [bilag I, nr. 12), til PNR-direktivet] f.eks. kan videregives oplysninger om ønsker til forplejning, hvoraf der kan drages slutninger om sådanne særlige kategorier af personoplysninger?

- 5) Er det foreneligt med artikel 13 i den generelle forordning om databeskyttelse, hvis luftfartsselskaberne på deres websted over for passagererne kun henviser til den nationale gennemførelseslov (her Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/681 (lov om behandling af passageroplysninger til gennemførelse af direktiv (EU) 2016/281) af 6.6.2017, BGBl. I, s. 1484, herefter »lov om passageroplysninger«)?

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681 af 27.4.2016 om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet (EUT 2016, L 119, s. 132).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (EUT 2016, L 119, s. 1).
- (³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT 2016, L 119, s. 89).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) den 7. maj 2020 — C.E. Roeper GmbH mod Hauptzollamt Hamburg

(Sag C-216/20)

(2020/C 279/40)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: C.E. Roeper GmbH

Sagsøgt: Hauptzollamt Hamburg

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan de forklarende bemærkninger til underposition 1521 90 99 (¹) i den kombinerede nomenklatur (²) finde anvendelse, for så vidt som ordet »smeltet« forekommer deri?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal begrebet »rå« som omhandlet i underposition 1521 90 91 i den kombinerede nomenklatur fortolkes således, at bivoks, som er blevet smeltet i eksportlandet, og hvorfra der i forbindelse med smeltningen mekanisk udskilles fremmedlegemer, idet der stadig resterer fremmedlegemer i bivoksen, skal tariferes i denne underposition?

(¹) Forklarende bemærkninger til Den Europæiske Unions kombinerede nomenklatur (senest EUT 2019, C 119, s. 1).

(²) Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23.7.1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif (EFT 1987, L 256, s. 1), som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/1776 af 9.10.2019 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EUT 2019, L 280, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Ufficio del Giudice di Pace di Lanciano (Italien) den 28. maj 2020 — XX mod OO

(Sag C-220/20)

(2020/C 279/41)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Ufficio del Giudice di Pace di Lanciano

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XX

Sagsøgt: OO

Intervenient: WW

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 2, artikel 4, stk. 3, artikel 6, stk. 1, og artikel 9 i EU-traktaten, samt artikel 67, stk. 1 og 4, og artikel 81 og 82 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, sammenholdt med artikel 1, 6, 20, 21, 31, 34, 45 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, til hinder for nationale bestemmelser såsom artikel 42, 83 og 87 i lovdekret nr. 18 af 17. marts 2020, sammenholdt med ministerrådets afgørelse af 31. januar 2020, hvorved der blev erklæret national, sundhedsmæssig undtagelsestilstand i seks måneder indtil den 31. juli 2020, og med artikel 14 og 263 i lovdekret nr. 34 af 19. maj 2020, hvorved den nationale undtagelsestilstand på grund af Covid-19 samt lammelsen af det civil- og strafferetlige system og de italienske domstoles administrative arbejde blev forlænget indtil den 31. januar 2021, idet disse nationale bestemmelser krænker den forelæggende rets uafhængighed og tilsidesætter princippet om en retfærdig rettergang samt den hertil knyttede ret til menneskelig værdighed, frihed og sikkerhed, lighed for loven, ikke-forskelsbehandling, retfærdige og rimelige arbejdsvilkår, adgang til sociale sikringsydelse samt fri bevægelighed og ophold?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Wiesbaden (Tyskland) den 27. maj 2020 — OC mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-222/20)

(2020/C 279/42)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: OC

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 21 TEUF og artikel 67, stk. 2, TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, som ved anvendelse af fravigelsesmuligheden i artikel 2, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681⁽¹⁾ om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet, også for flyvninger inden for Den Europæiske Union bestemmer, at luftfartsselskaber uden undtagelse skal videregive omfattende oplysninger om alle passagerer til de passageroplysningsenheder, som er oprettet af medlemsstaterne, og at oplysningerne her — med undtagelse af reservation af en flyrejse — uden anledning skal opbevares og anvendes med henblik på automatisk sammenholdelse med databaser og mønstre og herefter opbevares (her § 2, stk. 3, i Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie EU 2016/681 (lov om behandling af passageroplysninger til gennemførelse af direktiv (EU) 2016/281) af 6.6.2017 [BGBl. I, s. 1484], som ændret ved denne lovs artikel 2 af 6.6.2017 [BGBl. I S. 1484], herefter »lov om passageroplysninger«)?
- 2) Følger det af artikel 7 og 8 i chartret om grundlæggende rettigheder, at den nationale gennemførelseslovgivning (her § 4, stk. 1, i lov om passageroplysninger) af artikel 3, nr. 9), i PNR-direktivet, sammenholdt med bilag II hertil, udtømmende og udtrykkeligt skal opregne de strafferetlige bestemmelser af national relevans, som de i PNR-direktivet nævnte overtrædelser vedrører?

- 3) Skal artikel 7 og 8 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning i en medlemsstat (her § 6, stk. 4, i lov om passageroplysninger), som gør det muligt for myndighederne i den pågældende medlemsstat, når de varetager retshåndhævende opgaver, også at behandle de videregivne PNR-oplysninger med henblik på andre formål end at forhindre, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet, hvis oplysningerne også ved inddragelse af yderligere informationer giver anledning til mistanke om en anden konkret overtrædelse?
- 4) Er fravigelsesmuligheden i PNR-direktivets artikel 2, stk. 1, som muliggør en national lovgivning, hvorefter PNR-direktivet også finder anvendelse på flyvninger inden for Den Europæiske Union (her § 2, stk. 3, i lov om passageroplysninger), og som medfører, at PNR-oplysninger på europæisk plan indsamles dobbelt (start- og bestemmelseslandet indsamler PNR-oplysninger), under hensyntagen til princippet om dataminimering forenelig med artikel 7 og 8 i chartret om grundlæggende rettigheder?
- 5) Såfremt PNR-direktivet ikke tilsidesætter en trinløst regel (jf. Verwaltungsgericht Wiesbaden (forvaltningsdomstolen i Wiesbaden), dom af 13.5.2020, Az. 6 K 805/19.WI) og dermed finder anvendelse:
- a) Skal PNR-direktivets artikel 7, stk. 4 og 5, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning i en medlemsstat (her § 6, stk. 4, i lov om passageroplysninger), som gør det muligt for myndighederne i den pågældende medlemsstat, når de varetager retshåndhævende opgaver, også at behandle de videregivne PNR-oplysninger med henblik på andre formål end at forhindre, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet, hvis oplysningerne også ved inddragelse af yderligere informationer giver anledning til mistanke om en anden konkret overtrædelse (såkaldt bifangst)?
- b) Er en medlemsstats praksis med at optage en myndighed (her Bundesamt für Verfassungsschutz (forbundsmyndigheden for efterretningstjenesten)), der i henhold til national lovgivning (her § 5, stk. 1, sammenholdt med § 3, stk. 1, i Gesetz über die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in Angelegenheiten des Verfassungsschutzes und das Bundesamt für Verfassungsschutz (lov om samarbejdet mellem forbund og delstater i forhold vedrørende efterretningstjenesten og om forbundsmyndigheden for efterretningstjenesten)) på grund af et nationalt krav om adskillelse ikke har politimæssige beføjelser, på listen over de kompetente myndigheder som omhandlet i PNR-direktivets artikel 7, stk. 1, forenelig med PNR-direktivets artikel 7, stk. 2?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681 af 27.4.2016 om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet (EUT 2016, L 119, s. 132).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sø- og Handelsretten (Danmark) den 29. maj 2020,
Merck Sharp & Dohme BV, Merck Sharp & Dohme Corp., MSD DANMARK ApS, MSD Sharp &
Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER A/S og H. Lundbeck A/S mod Abacus
Medicine A/S, Paranova Danmark A/S og 2CARE4 ApS**

(Sag C-224/20)

(2020/C 279/43)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Sø- og Handelsretten

Parter

Sagsøgere: Merck Sharp & Dohme BV, Merck Sharp & Dohme Corp., MSD DANMARK ApS, MSD Sharp & Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER A/S og H. Lundbeck A/S

Sagsøgte: Abacus Medicine A/S, Paranova Danmark A/S og 2CARE4 ApS

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU (¹) om varemærker og artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001/EU (²) om EU-varemærker fortolkes således, at en varemærkeindehaver kan modsætte sig fortsat markedsføring af et lægemiddel, som en parallelimportør har ompakket i en ny, ydre pakning, hvorpå varemærket er genanbragt, hvis

- i) importøren er i stand til at opnå en emballage, som kan markedsføres og opnå effektiv adgang til markedet i importmedlemsstaten, ved at bryde den oprindelige, ydre pakning for at anbringe nye mærkater på den indre emballage og/eller udskifte indlægssedlen og herefter genforsegle den oprindelige, ydre pakning med en ny anordning til kontrol af, om emballagen er blevet brudt i henhold til artikel 47a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF ⁽³⁾ af 6. november 2001 om lægemidler (som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU ⁽⁴⁾) og artikel 16 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161 ⁽⁵⁾ om sikkerhedselementer på lægemidlers emballage?
- ii) importøren ikke er i stand til at opnå en emballage, som kan markedsføres og opnå effektiv adgang til markedet i importmedlemsstaten, ved at bryde den oprindelige, ydre pakning for at anbringe nye mærkater på den indre emballage og/eller udskifte indlægssedlen og herefter genforsegle den oprindelige, ydre pakning med en ny anordning til kontrol af, om emballagen er blevet brudt i henhold til artikel 47a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om lægemidler (som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU) og artikel 16 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161 om sikkerhedselementer på lægemidlers emballage?
- 2) Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF om lægemidler (som ændret ved direktiv 2011/62/EU), herunder særligt artikel 47a og artikel 54, litra o), fortolkes således, at en ny anordning til kontrol af, om emballagen er blevet brudt (»anbrudsanordning«), anbragt på den oprindelige lægemiddelpakning (i forbindelse med en tillægsetikettering efter at den oprindelige emballage har været åbnet på en sådan måde, at den oprindelige anbrudsanordning er blevet helt eller delvist tildækket og/eller fjernet), i artikel 47a, stk. 1, litra b's forstand »svarer til de oprindelige, for så vidt angår muligheden for at kontrollere lægemidlets ægthed, identifikation og at dokumentere, at lægemidlets pakning er ubrudt«, og i artikel 47a, stk. 1, litra b ii)'s forstand »er lige så effektive for så vidt angår kontrol med ægthed samt identifikation af lægemidler og tilvejebringelse af dokumentation for, at pakningen er ubrudt«, hvis lægemiddelpakningen (a) viser synbare tegn på, at den oprindelige anbrudsanordning er blevet brudt, eller (b) dette kan erfares ved berøring af produktet, herunder
- i) ved den lovpligtige efterprøvelse af integriteten af anbrudsanordningen foretaget af fremstillere, grossister, apotekere og personer, der har tilladelse eller ret til at udlevere lægemidler til offentligheden, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU, artikel 54a, stk. 2, litra d), og Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161, artikel 10, litra b), artikel 25 og 30, eller
- ii) Efter at lægemiddelpakningen er blevet åbnet, f.eks. af en patient?
- 3) Såfremt svaret på spørgsmål 2 er benægtende:

Skal artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU om varemærker, artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001/EU om EU-varemærker og TEUF artikel 34 og 36 da fortolkes således, at ompakning i en ny, ydre pakning er objektivt nødvendig for at få effektiv adgang til markedet i importlandet, hvis det ikke er muligt for parallelimportøren at tillægsetikettere og genforsegle den oprindelige emballage i overensstemmelse med artikel 47a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om lægemidler (som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU), dvs. uden at lægemiddelpakningen (a) viser synbare tegn på at den oprindelige anbrudsanordning er blevet brudt eller (b) dette kan erfares ved berøring af produktet som beskrevet i spørgsmål 2 på en måde, som ikke er i overensstemmelse med artikel 47a?

- 4) Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF om lægemidler (som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU) og Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161 sammenholdt med TEUF artikel 34 og 36 og artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU om varemærker og artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001/EU om EU-varemærker fortolkes således, at en medlemsstat (i Danmark: Lægemiddelstyrelsen) er berettiget til at fastsætte retningslinjer, hvorefter der som altovervejende hovedregel skal ske ompakning i en ny, ydre emballage, og det kun efter ansøgning i ekstraordinære tilfælde (fx hvis der er risiko for forsyningen af lægemidlet) kan tillades, at der sker tillægsetikettering og genforsegling ved påsætning af nye sikkerhedsforanstaltninger på den oprindelige, ydre emballage, eller er en medlemsstats udstedelse og efterlevelse af sådanne retningslinjer uforenelig med TEUF artikel 34 og 36 og/eller artikel 47a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF om lægemidler og artikel 16 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161?

- 5) Skal artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU om varemærker og artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001/EU om EU-varemærker sammenholdt med TEUF artikel 34 og 36 fortolkes således, at ompakning i en ny, ydre emballage foretaget af en parallelimportør i henhold til retningslinjer fastsat af medlemsstaten som nævnt i spørgsmål 4, må anses for nødvendig i den i EU-Domstolens praksis anvendte betydning,
- i) hvis sådanne retningslinjer er forenelige med TEUF artikel 34 og 36 og EU-Domstolens praksis vedrørende parallelimport af lægemidler?
- ii) hvis sådanne retningslinjer er uforenelige med TEUF artikel 34 og 36 og EU-Domstolens praksis vedrørende parallelimport af lægemidler?
- 6) Skal TEUF artikel 34 og 36 fortolkes således, at ompakning af et lægemiddel i nye, ydre pakninger skal være objektivt nødvendig for at få effektiv adgang til markedet i importlandet, selv om parallelimportøren ikke har genanbragt det oprindelige varemærke (produktnavn), men i stedet har forsynet de nye, ydre pakninger med et produktnavn, der ikke indeholder varemærkeindehaverens produktvaremærke («de-branding»)?
- 7) Skal artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU om varemærker og artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001/EU om EU-varemærker fortolkes således, at en varemærkeindehaver kan modsætte sig fortsat markedsføring af et lægemiddel, som en parallelimportør har ompakket i en ny, ydre pakning, såfremt parallelimportøren alene har genanbragt varemærkeindehaverens produktspecifikke varemærke, men ikke har genanbragt de øvrige varemærker og/eller forretningskendetegn, som varemærkeindehaveren havde anbragt på den originale, ydre pakning?

(¹) Europa-parlamentets og rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT 2015, L336, s. 1).

(²) Europa-parlamentets og rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

(³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT 2001, L 311, S.67).

(⁴) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU af 8. juni 2011 om ændring af direktiv 2001/83/EF om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler for så vidt angår forhindring af, at forfalskede lægemidler kommer ind i den lovlige forsyningskæde (EUT 2011, L 174, s. 74).

(⁵) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161 af 2. oktober 2015 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF i form af de nærmere regler for sikkerhedselementerne på humanmedicinske lægemidlers emballage (EUT 2016, L 32, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Tyskland)
den 3. juni 2020 — NP mod Daimler AG**

(Sag C-232/20)

(2020/C 279/44)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: NP

Sagsøgt: Daimler AG og Mercedes-Benz Werk Berlin

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal udsendelse af en vikaransat til en brugervirksomhed ikke længere anses for »midlertidig« som omhandlet i artikel 1 i direktiv 2008/104 (¹) allerede af den grund, at beskæftigelsen sker på en arbejdsplads, som forefindes permanent, og som ikke besættes på vikarbasis?

- 2) Skal udsendelse af en vikaransat i en periode på under 55 måneder anses for ikke længere »midlertidig« som omhandlet i artikel 1 i direktiv 2008/104?
- 3) Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, opstår følgende tillægsspørgsmål:
- 3.1. Har den vikaransatte krav på indgåelse af et ansættelsesforhold med brugervirksomheden, selv om national ret ikke indeholder en sådan sanktion før den 1. april 2017?
- 3.2. Er en national bestemmelse som § 19, stk. 2, i Gesetz zur Regelung der Arbeitnehmerüberlassung (lov om vikararbejde, herefter »AÜG«) i strid med artikel 1 i direktiv 2008/104, når den første gang med virkning fra den 1. april 2017 foreskriver en maksimal individuel udsendelsesperiode på 18 måneder, men udtrykkeligt ikke tager hensyn til tidligere udsendelsesperioder, hvis udsendelsen ikke længere kan kvalificeres som midlertidig, hvis de tidligere perioder medregnes?
- 3.3. Kan udvidelsen af den maksimale individuelle udsendelsesperiode overlades til overenskomtparterne? Såfremt svaret er bekræftende: Gælder dette også for overenskomtparter, som ikke har kompetence for den pågældende vikaransattes ansættelsesforhold, men for brugervirksomhedens branche?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/104/EF af 19.11.2008 om vikararbejde (EUT 2008, L 327, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Högsta förvaltningsdomstolen (Sverige) den 9. juni 2020 — Skatteverket mod Skellefteå Industrihus Aktiebolag

(Sag C-248/20)

(2020/C 279/45)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta förvaltningsdomstolen

Parter i hovedsagen

Appellant: Skatteverket

Appelindstævnt: Skellefteå Industrihus Aktiebolag

Konklusion

Er det foreneligt med momsdirektivet (¹), navnlig artikel 137, 168, 184-187, 189 og 192, at en ejendomsejer, som har fået tilladelse til frivillig momsregistrering i opførelsesfasen af en bygning, og som har fradraget indgående afgift af erhvervelser, der vedrører byggeriet, øjeblikkeligt skal tilbagebetale hele den indgående afgift med tillæg af rente, under henvisning til, at den frivillige momsregistrering ophører på grund af, at byggeprojektet afbrydes inden bygningen står færdig, og der dermed ikke finder nogen udlejning sted?

(¹) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hamburg (Tyskland) den 10. juni 2020 — CY mod Eurowings GmbH

(Sag C-252/20)

(2020/C 279/46)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CY

Sagsøgt: Eurowings GmbH

Præjudicielle spørgsmål

1. Kan der også foreligge en ret til kompensation i henhold til artikel 7 i forordning (EF) nr. 261/2004⁽¹⁾, når en luftfartspassager som følge af en relativt kort forsinkelse i forhold til det planlagte ankomsttidspunkt ikke når en direkte tilsluttet flyforbindelse, og dette medfører en forsinket ankomst til det endelige bestemmelsessted på tre timer eller mere, men de to flyvninger blev varetaget af forskellige luftfartsselskaber, og reservationen ikke blev foretaget hos det luftfartsselskab, der gennemførte den første delstrækning og er indstævnt i hovedsagen?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Er det flyselskab, der faktisk varetog flyvningen på den første delstrækning, det »transporterende luftfartsselskab« i henhold til artikel 5, stk. 1, litra c), og artikel 7, stk. 1, i forordning (EF) nr. 261/2004, eller er det luftfartsselskab, der varetog flyvningen efter tidsplanen på den anden delstrækning, og som begge flyvninger blev reserveret hos, det »transporterende luftfartsselskab« i henhold til artikel 5, stk. 1, litra c), og artikel 7, stk. 1, i forordning (EF) nr. 261/2004?

3. Såfremt begge luftfartsselskaber skal anses for det »transporterende luftfartsselskab« i henhold til artikel 5, stk. 1, litra c), og artikel 7, stk. 1, i forordning (EF) nr. 261/2004:

Kan passageren vælge, hvilket af de to luftfartsselskaber vedkommende vil rette sit krav imod?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione Tributaria Regionale del Lazio
(Italien) den 10. juni 2020 — Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Gaeta
mod Punto Nautica Srl**

(Sag C-255/20)

(2020/C 279/47)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Commissione Tributaria Regionale del Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Gaeta

Sagsøgt: Punto Nautica Srl

Præjudicielt spørgsmål

Skal dommen afsagt af Den Europæiske Unions Domstol i sag C-82/12 og artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 92/12/EØF⁽¹⁾ fortolkes således, at de er til hinder for en gældende italiensk lovgivning, i det foreliggende tilfælde artikel 17 i lovdekret nr. 398 af 21. december 1990 og artikel 3, stk. 1, i regionen Lazios lov [...] nr. 19 af 2011, der synes at indføre en regional afgift på benzin til motorkøretøjer, som ikke er »i særligt øjemed«, således som det kræves i henhold til det pågældende EU-retlige direktiv?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/12/EØF af 25.2.1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT 1992, L 76, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 9. juni 2020 — »Viva Telekom Bulgaria« EOOD mod Direktor na Direktsia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Sofia

(Sag C-257/20)

(2020/C 279/48)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Varhoven administrativen sad

Parter i hovedsagen

Appellant: »Viva Telekom Bulgaria« EOOD

Appelindstævnt: Direktor na Direktsia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Sofia

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er proportionalitetsprincippet i henhold til artikel 5, stk. 4, og artikel 12, litra b), i Traktaten om Den Europæiske Union og retten til effektive retsmidler i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en national bestemmelse såsom bestemmelsen i artikel 16, stk. 2, nr. 3, i Zakon za korporativnoto podohodno oblagane (lov om selskabsskat)?
- 2) Udgør rentebetalinger som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/49/EF ⁽¹⁾ udlodning af overskud, som er omfattet af artikel 5 i direktiv 2011/96/EF ⁽²⁾?
- 3) Finder bestemmelsen i artikel 1, stk. 1, litra b), stk. 3, og artikel 5 i direktiv 2011/96/EF anvendelse på betalinger fra et rentefrit lån, som er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/49, og som forfalder 60 år efter indgåelsen af aftalen?
- 4) Er artikel 49 og artikel 63, stk. 1 og 2, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, artikel 1, stk. 1, litra b), stk. 3, og artikel 5 i direktiv 2011/96/EF og artikel 4, stk. 1, litra d), i direktiv 2003/49/EF til hinder for en national bestemmelse såsom bestemmelsen i selskabsskattelovens artikel 195, stk. 1, artikel 200, stk. 2, og selskabsskattelovens (ophævet) artikel 200a, stk. 1, og stk. 5, nr. 4, i de respektive affattelser, der var i kraft fra den 1. januar 2011 til den 1. januar 2015, og selskabsskattelovens artikel 195, stk. 1, stk. 6, nr. 3, og stk. 11, nr. 4, i affattelsen efter den 1. januar 2015 og en beskatningspraksis, hvorefter ikke betalte renter af et rentefrit lån, som er ydet til et i indlandet etableret datterselskab af moderselskabet, som har hjemsted i en anden medlemsstat, og som forfalder 60 år efter den 22. november 2013, er underlagt kildeskat?
- 5) Er artikel 3, stk. 1, litra h)-j), artikel 5, stk. 1, litra a) og b), artikel 7, stk. 1, og artikel 8 i Rådets Direktiv 2008/7/EF af 12. februar 2008 om kapitaltilførselsafgifter ⁽³⁾ til hinder for en national bestemmelse såsom bestemmelsen i selskabsskattelovens artikel 16, stk. 1 og stk. 2, nr. 3, og artikel 195, stk. 1, om beskatning ved kilden af fiktive renteindtægter på grundlag af et rentefrit lån, som ydes til et i indlandet etableret selskab af et selskab i en anden medlemsstat, som er eneindehaver af låntagerens kapital?
- 6) Udgør gennemførelsen af direktiv 2003/49/EF i 2011 før udløbet af overgangsfristen, som var fastsat i bilag VI, afsnittet »[6.] Fiskale bestemmelser«, nr. 3, i akten og protokollen om vilkårene og de nærmere bestemmelser for optagelse af Republikken Bulgarien i Den Europæiske Union, i selskabsskattelovens artikel 200, stk. 2, og artikel 200a, stk. 1, og stk. 5, nr. 4, med en fastsat beskatningssats på 10 % i stedet for den maksimale sats på 5 %, som er foreskrevet i akten og protokollen, ikke en tilsidesættelse af principperne om retssikkerhed og beskyttelse af den berettigede forventning?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2003/49/EF af 3.6.2003 om en fælles ordning for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater (EUT 2003, L 157, s. 49).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2011/96/EU af 30.11.2011 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater (EUT 2011, L 345, s. 8).

⁽³⁾ EUT 2008, L 46, s. 11.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rayonen sad Lukovit (Bulgarien) den 15. juni 2020 — VB mod Glavna direksia »Pozharna bezopasnost i zaschtita na naselenieto« kam Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Sag C-262/20)

(2020/C 279/49)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Rayonen sad Lukovit

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VB

Sagsøgt: Glavna direksia »Pozharna bezopasnost i zaschtita na naselenieto« kam Ministerstvo na vatreshnite raboti

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kræver den effektive beskyttelse i henhold til artikel 12, litra a), i direktiv 2003/88/EF⁽¹⁾, at den normale varighed af politibetjentes og brandmænds natarbejde er kortere end den fastsatte normale varighed af dagtjenesten?
- 2) Kræver det lighedsprincip, der er knæsat i artikel 20 og artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at den normale varighed af natarbejde på syv timer, der i den nationale lovgivning er fastsat for arbejdstagere i den private sektor, ligeledes skal gælde for ansatte i den offentlige sektor, herunder politibetjente og brandmænd?
- 3) Kan det mål om at begrænse varigheden af natarbejde, der er fastsat i ottende betragtning til direktiv 2003/88/EF, kun nås effektivt, såfremt den normale varighed af natarbejde, herunder for ansatte i den offentlige sektor, udtrykkeligt er fastsat i den nationale lovgivning?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT 2003, L 299 af 18.11.2003, s. 9).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht Korneuburg (Østrig) den 15. juni 2020 — Airhelp Limited mod Laudamotion GmbH

(Sag C-263/20)

(2020/C 279/50)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesgericht Korneuburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Airhelp Limited

Sagsøgt: Laudamotion GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 5, stk. 1, litra c), og artikel 7 i forordning (EF) nr. 261/2004⁽¹⁾ fortolkes således, at en passager har ret til kompensation, hvis afgangstidspunktet fremrykkes fra det oprindelig planlagte tidspunkt, kl. 14:40, til kl. 8:25 samme dag?

- 2) Skal artikel 5, stk. 1, litra c), nr. 1)-3), i forordning nr. 261/2004 fortolkes således, at undersøgelsen af, om passageren får meddelelse om aflysningen, udelukkende skal ske ud fra denne bestemmelse, og bestemmelsen er til hinder for at anvende nationale regler om modtagelse af meddelelser, der er udstedt til gennemførelse af direktiv 2000/31/EF⁽¹⁾, og som indeholder en retlig fiktion om modtagelse?
- 3) Skal artikel 5, stk. 1, litra c), nr. 1)-3), og artikel 11 i forordning nr. 261/2004 fortolkes således, at såfremt passageren har reserveret flyvningen via en reservationsplatform og i denne forbindelse har angivet sit telefonnummer og e-mailadresse, men reservationsplatformen har sendt telefonnummeret og en automatisk genereret e-mailadresse videre til luftfartsselskabet, skal tilsendelse af oplysningen om fremrykning af flyvningen til den automatisk genererede e-mailadresse i så fald anses for meddelelse eller modtagelse af meddelelse om fremrykningen, også når reservationsplatformen ikke sender luftfartsselskabets oplysninger videre til passageren eller gør det med forsinkelse?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til lufthavspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («direktivet om elektronisk handel») (EFT 2000, L 178, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht Korneuburg (Østrig) den 18. juni 2020 — AG m.fl. mod Austrian Airlines AG

(Sag C-270/20)

(2020/C 279/51)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesgericht Korneuburg

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: AG, MG og HG, alle mindreårige og retligt repræsenterede

Sagsøgt: Austrian Airlines AG

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 7, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 261/2004⁽¹⁾ fortolkes således, at luftfartsselskabet kan nedsætte kompensationsbeløbet i henhold til forordningens artikel 7, stk. 1, litra b), også i tilfælde, hvor passagererne som følge af aflysning af det bookedede fly tilbydes en alternativ flyvning, hvis planmæssige afgangstidspunkt og planmæssige ankomsttidspunkt begge ligger 11:55 timer før flyvetiderne for den aflyste flyvning?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, S. 1).

Sag anlagt den 23. juni 2020 — Europa-Kommissionen mod Rådet for Den Europæiske Union**(Sag C-275/20)**

(2020/C 279/52)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Europa-Kommissionen (ved J.-F. Brakeland, M. Afonso og D. Schaffrin, som befuldmægtigede)*Sagsøgt:* Rådet for Den Europæiske Union**Sagsøgerens påstande**

- Rådets afgørelse (EU) 2020/470⁽¹⁾ af 25. marts 2020 om forlængelse af rettighedsperioden for audiovisuelle samproduktioner som fastsat i artikel 5 i protokollen om kulturelt samarbejde til frihandelsaftalen mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den ene side og Republikken Korea på den anden side, annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det annullationssøgsmål, som Kommissionen har anlagt, vedrører fornyelsen med tre år af en ret for audiovisuelle samproduktioner mellem producenter fra EU og Korea til at modtage støtte fra de respektive ordninger for fremme af lokalt/regionalt kulturelt indhold i henhold til artikel 5 i protokollen om kulturelt samarbejde til frihandelsaftalen mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater og Republikken Korea.

Kommissionen har til støtte for sit søgsmål fremsat et enkelt anbringende.

Kommissionen har anført, at Rådet støttede sig på et afledt retsgrundlag, der ikke er fastsat i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), ved at basere sin afgørelse på artikel 3, stk. 1, i Rådets afgørelse (EU) 2015/2169⁽²⁾ af 1. oktober 2015 om indgåelse af frihandelsaftalen mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den ene side og Republikken Korea på den anden side, og ikke på artikel 218, stk. 6, TEUF som foreslået af Kommissionen. Rådet tilsidesatte derfor princippet om kompetencetildeling i artikel 13, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og princippet om institutionel ligevægt, som udviklet i Domstolens praksis.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse (EU) 2020/470 af 25.3.2020 om forlængelse af rettighedsperioden for audiovisuelle samproduktioner som fastsat i artikel 5 i protokollen om kulturelt samarbejde til frihandelsaftalen mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den ene side og Republikken Korea på den anden side (EUT 2020, L 101, s. 1).

⁽²⁾ Rådets afgørelse (EU) 2015/2169 af 1.10.2015 om indgåelse af frihandelsaftalen mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den ene side og Republikken Korea på den anden side (EUT 2015, L 307, s. 2).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hamburg (Tyskland) den 30. juni 2020 — EL og CP mod Ryanair Designated Activity Company**(Sag C-287/20)**

(2020/C 279/53)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: EL og CP

Sagsøgt: Ryanair Designated Activity Company

Præjudicielle spørgsmål

Er en strejke organiseret af en fagforening blandt de ansatte i et transporterende luftfartsselskab en »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 261/2004? ⁽¹⁾

Er det i denne henseende relevant, om der blev afholdt forhandlinger med de ansattes repræsentant(er) forud for strejken?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

RET TEN

Sag anlagt den 28. maj 2020 — ACMO m.fl. mod SRB

(Sag T-330/20)

(2020/C 279/54)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: ACMO Sàrl (Luxembourg, Luxembourg) og 69 andre sagsøgere (ved advokaterne T. Soames og N. Chesaites samt solicitor R. East)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)

Sagsøgernes påstande

- Artikel 2 i afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans SRB/EES/2020/52 af 17. marts 2020 om, hvorvidt aktionærene og kreditorerne skal bevilliges kompensation som følge af de afviklingsforanstaltninger, der er truffet vedrørende Banco Popular Español SA (herefter »den anfægtede afgørelse«), annulleres, og/eller
- den anfægtede afgørelses artikel 1 annulleres, og/eller
- den anfægtede afgørelses artikel 3 annulleres, og/eller
- subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse i sin helhed.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført tre anbringender.

1. Første anbringende om, at den anfægtede afgørelse, og navnlig beslutningen om ikke at bevillige kreditorerne (herunder sagsøgerne) kompensation i henhold til artikel 76, stk. 1, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014⁽¹⁾ (artikel 2), er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn og retlige fejl, og derfor i strid med sagsøgernes ejendomsret. Sagsøgerne har nærmere bestemt gjort gældende, at SRB foretog et åbenbart urigtigt skøn og begik retlige fejl, da den vedtog den anfægtede afgørelse på grundlag af en værdiansættelsesrapport (»værdiansættelsesrapport 3«) og en »afklaring« heraf, som var bilagt den anfægtede afgørelse og udarbejdet af Deloitte Réviseurs d'Entreprises (herefter »Deloitte«), der fastslog, at sagsøgerne ikke ville have kunnet inddrive noget beløb, hvis Banco Popular havde været underlagt almindelig insolvensbehandling i Spanien.
2. Andet anbringende om, at SRB's afgørelse om at udpege Deloitte til at foretage værdiansættelse 3 var behæftet med et åbenbart urigtigt skøn og/eller retlige fejl, idet Deloitte ikke opfyldte det grundlæggende kriterium om uafhængighed i henhold til artikel 20, stk. 16, i forordning (EU) nr. 806/2014.
3. Tredje anbringende om, at SRB på utilladelig måde uddelegerede sine beslutningsbeføjelser i henhold til forordning (EU) nr. 806/2014 til Deloitte i strid med det princip, der er opstillet i EU-retspraksis i den principielle *Meroni*-dom, sag 9/56⁽²⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Dom af 13.6.1958, *Meroni mod Den Høje Myndighed*, sag 9/56, EU:C:1958:7.

Sag anlagt den 27. maj 2020 — KI mod eu-LISA**(Sag T-338/20)**

(2020/C 279/55)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* KI (ved advokaterne L. Levi og M. Vandenbussche)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed (eu-LISA)**Sagsøgerens påstande**

- Annullation af afgørelsen af 15. juli om at omplacere sagsøgeren til en anden stilling.
- Om fornødent annullation af afgørelsen af 17. februar 2020 om afslag på sagsøgerens ansøgning.
- Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for det af sagsøgeren lidte tab, som er opgjort til 10 000 EUR.
- Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed (eu-LISA) tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at afgørelsen fra den administrative direktør af 25. juni 2019, bekræftet og suppleret ved afgørelsen fra den administrative direktør af 29. august 2019, er ulovlig, for så vidt som den tilsidesætter kravene om en retfærdig og gennemsigtig sammenligning af fortjenester, princippet om forbud mod forskelsbehandling, chartrets artikel 41 og tjenestens interesse.
2. Andet anbringende om, at afgørelsen om omplacering åbenbart tilsidesætter tjenestens interesse og princippet om ansættelse i en tilsvarende stilling.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt, af begrundelsespligten og af chartrets artikel 41.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten og af chartrets artikel 31, stk. 2, af tjenstemandsvedtægtens artikel 1e og af direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden samt af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

Sag anlagt den 11. juni 2020 — Net Technologies Finland mod REA**(Sag T-358/20)**

(2020/C 279/56)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Net Technologies Finland Oy (Helsinki, Finland) (ved advokaterne S. Pappas og N. Kyriazopoulou)*Sagsøgt:* Forvaltningsorganet for Forskning (REA)

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at i) Forvaltningsorganet for Forskning har tilsidesat sine kontraktlige forpligtelser i henhold til tilskudsaf tale FP7-SEC-2012-312484, som er indgået under syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration, at ii) det krav, der er fremsat med debetnota nr. 3242005872 om tilbagebetaling af 171 342,97 EUR, som uretmæssigt er modtaget i tilskud, og med debetnota nr. 3242005825 om tilbagebetaling af 17 134,30 EUR, som er betalt i konventionalbod, er ugrundet, og at iii) de hermed forbundne udgifter til interne konsulenter er støtteberettigede.
- Forvaltningsorganet for Forskning tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført følgende anbringender.

1. Med det første anbringende gøres det gældende, at REA har fortolket reglerne vedrørende støtteberettigelse forkert og undladt at opfylde sine kontraktlige forpligtelser ved at udstede de anfægtede debetnotaer med den begrundelse, at udgifterne til interne konsulenter opfyldte de kriterier for støtteberettigelse, som er opstillet i tilskudsaf talen, hvorfor de ikke giver anledning til noget tilbagebetalingskrav.
2. Med det andet anbringende gøres det gældende, at REA ikke har opfyldt aftalen loyalt.
3. Med det tredje anbringende gøres gældende, at REA har tilsidesat proportionalitetsprincippet.

Sag anlagt den 18. juni 2020 — KN mod CESE

(Sag T-377/20)

(2020/C 279/57)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: KN (ved advokaterne M. Casado García-Hirschfeld og M. Aboudi)

Sagsøgt: Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

Sagsøgerens påstande

- Søgsmålet antages til realitetsbehandling.
- Den anfægtede afgørelse af 9. juni 2020, meddelt den 17. juni 2020, annulleres
- Tildeling af erstatning for det ikke-økonomiske tab på 200 000 EUR og for det økonomiske tab, der er anslået til et beløb på 50 000 EUR
- Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder vedrørende god forvaltningsskik og retten til at blive hørt samt tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.
2. Andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af princippet om uskyldsformodning og princippet om upartiskhed.
3. Tredje anbringende vedrørende en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet i henhold til grundsætningen »nulla poena sine lege« og af princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft.

4. Fjerde anbringende om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af fortroligheden i disciplinærsager og vedrørende retlige informationer samt en tilsyneladende tilsidesættelse af de garantier, der indrømmes ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT 2018, L 295, s. 39).

Sag anlagt den 16. juni 2020 — OC (*) mod Kommissionen

(Sag T-384/20)

(2020/C 279/58)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: OC (*) (ved advokat B. Christianos)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på i alt 1 100 000 EUR i erstatning for den ikke-økonomiske skade, som hun har lidt til dags dato.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Med det foreliggende søgsmål har sagsøgeren i henhold til artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF nedlagt påstand om erstatning for den skade, som hun har lidt på grund af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svigs (OLAF) ulovlige handlinger og undladelser som følge af dettes offentliggørelse af pressemeddelelse nr. 13/2020, hvorved der ulovligt blev udbredt personoplysninger og forkerte oplysninger vedrørende sagsøgeren.
2. Sagsøgeren har gjort gældende, at OLAF åbenbart har tilsidesat bestemmelser, der tillægger borgerne rettigheder, idet det a) (ved at gøre pressemeddelelsen tilgængelig for den brede offentlighed) har offentliggjort personoplysninger om sagsøgeren, og b) har udbredt unøjagtige og falske oplysninger i den pågældende pressemeddelelse.
3. OLAF har navnlig ved sin adfærd tilsidesat bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, litra a) og b), artikel 5 og 6 samt artikel 15, stk. 3, i forordning 2018/1725 ⁽¹⁾, bestemmelserne i artikel 10, stk. 5, og artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 883/2013 ⁽²⁾ samt uskyldsformodningen, retten til god forvaltning og proportionalitetsprincippet.

(1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23.10.2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT 2018, L 295, s. 39).

(2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11.9.2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT 2013, L 248, s. 1).

Sag anlagt den 23. juni 2020 — KO mod Kommissionen**(Sag T-389/20)**

(2020/C 279/59)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* KO (ved advokaterne S. Rodrigues og A. Champetier)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

— Annullation af afgørelsen af 18. oktober 2019, hvorved ansættelsesmyndigheden traf afgørelsen om ikke at tildele sagsøgeren udlandstillæg, og, om fornødent, af afgørelsen af 20. marts 2020, hvorved sagsøgte afslog den af sagsøgeren indgivne klage i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 69 og af artikel 4, stk. 1 og 2, i bilag VII til tjenstemandsvedtægten.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om god forvaltning og af omsorgspligten.

Sag anlagt den 17. juni 2020 — Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland mod Kommissionen**(Sag T-390/20)**

(2020/C 279/60)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøgere:* Scandlines Danmark ApS (København, Danmark) og Scandlines Deutschland GmbH (Hamborg, Tyskland) (ved advokat L. Sandberg-Mørch)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgernes påstande**

— Europa-Kommissionens afgørelse af 20. marts 2020 om statsstøtte SA.39078 — 2019/C (ex 2014/N), som Danmark har iværksat til fordel for Femern A/S med henblik på planlægningen og anlæggelsen af den faste Femern Bælt-forbindelse mellem Danmark og Tyskland, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgernes omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat to anbringender.

1. Med det første anbringende gøres det gældende, at Kommission har tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF og artikel 1, litra d) og e), i Rådets forordning (EU) 2015/1589 ⁽¹⁾ ved at klassificere (i) alle de statsgarantier og statslån, der blev ydet i henhold til anlægsloven, som en enkelt ad hoc-støtte, og (ii) en kapitalindsprøjtning og alle de statsgarantier og statslån, der blev ydet i henhold til planloven, som en anden enkelt ad hoc-støtte, hvorimod hvert statslån og hver statsgaranti burde udgøre en særskilt ad hoc-støtteforanstaltning, der blev anmeldt individuelt til Kommissionen, når vilkårene for hvert statslån og hver statsgaranti er aftalt mellem Femern A/S og de danske myndigheder.
2. Med det andet anbringende gøres det gældende, at Kommission har tilsidesat artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF og meddelelsen om vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse ⁽²⁾ ved at begå retlige fejl og anlægge åbenbart urigtige skøn ved at anse støtten for at være forenelig med det indre marked. Dette anbringende er opdelt i fire underanbringender:
 - For det første har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået en fejl ved at fastslå, at den faste forbindelse er i europæisk interesse.
 - For det andet har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået en fejl ved at fastslå, at støtten er nødvendig, idet støtten ikke har nogen tilskyndende virkning og ikke opfylder de krav til det kontrafaktiske scenarie og forekomsten af alternative projekter, der er fastsat i meddelelsen om vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse. Kommissionen har også begået en fejl i den anfægtede afgørelse ved at støtte sig på et fejlagtigt lavt internt afkast, eftersom den beregnede dette afkast på grundlag af en meget kort levetid for projektet på 40 år, hvilket ikke svarer til infrastrukturens reelle levetid, dvs. den periode, hvori Femern A/S vil kunne drive den faste forbindelse økonomisk.
 - For det tredje har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået en fejl ved at fastslå, at støtten er forholdsmæssig, idet støtten er tidsbegrænset. Kommissionen begik også en række åbenbare fejl ved analysen af finansieringsbehovet. Kommissionen har fejlagtigt støttet sig på den ovennævnte meget korte levetid for projektet, som har resulteret i en højere andel af omkostninger sammenlignet med indtægterne fra driften af den faste forbindelse. Kommissionen har undervurderet Femern A/S' forventede indtægter og overvurderet de forventede omkostninger ved at inkludere navnlig driftsomkostninger i beregningen af finansieringsbehovet. Endelig har Kommissionen fejlagtigt konkluderet, at støtteelementet består i den rentesats, som Femern A/S har betalt den danske stat, hvorimod støtteelementet består af den samlede størrelse af statslånene og størrelsen af de lån, der er dækket af statsgarantierne, fordi ingen privat erhvervsdrivende var villig til at investere i projektet uden en betydelig statsstøtte.
 - For det fjerde har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået en fejl ved at konkludere, at støtten ikke forårsager en unødigt konkurrencefordrejning, idet støtten fører til, at der skabes en dominerende stilling for Femern A/S på det relevante marked, og idet støtten skaber overkapacitet og gør det muligt for Femern A/S at fastsætte priser, der er lavere end omkostningerne. Endelig har Kommissionen set bort fra den omstændighed, at støtten anvendes til at forringe adgangen til sagsøgernes havn i Tyskland. Kommissionen har undladt at anerkende, at disse negative virkninger vejer tungere end nogen positive virkninger, som støtten måtte skabe.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

⁽²⁾ Meddelelse fra Kommissionen — Kriterier for analysen af, hvorvidt statsstøtte til fremme af gennemførelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse er forenelig med det indre marked (EUT 2014, C 188, s. 4).

Sag anlagt den 17. juni 2020 — Stena Line Scandinavia mod Kommissionen

(Sag T-391/20)

(2020/C 279/61)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Stena Line Scandinavia AB (Gøteborg, Sverige) (ved advokat L. Sandberg-Mørch)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 20. marts 2020 om statsstøtte SA.39078 — 2019/C (ex 2014/N), som Danmark har iværksat til fordel for Femern A/S, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Med det første anbringende gøres det gældende, at Kommission har tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF og artikel 1, litra d) og e), i Rådets forordning (EU) 2015/1589⁽¹⁾ ved at klassificere (i) alle de statsgarantier og statslån, der blev ydet i henhold til anlægsloven, som en enkelt ad hoc-støtte, og (ii) en kapitalindsprøjtning og alle de statsgarantier og statslån, der blev ydet i henhold til planloven, som en anden enkelt ad hoc-støtte, hvorimod hvert statslån og hver statsgaranti burde udgøre en særskilt ad hoc-støtteforanstaltning, der blev anmeldt individuelt til Kommissionen, når vilkårene for hvert statslån og hver statsgaranti er aftalt mellem Femern A/S og de danske myndigheder.
2. Med det andet anbringende gøres det gældende, at Kommission har tilsidesat artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF og meddelelsen om vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse⁽²⁾ ved at begå retlige fejl og anlægge åbenbart urigtige skøn ved at anse støtten for at være forenelig med det indre marked. Dette anbringende er opdelt i fire underanbringender:
 - For det første har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået en fejl ved at fastslå, at den faste forbindelse er i europæisk interesse.
 - For det andet har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået en fejl ved at fastslå, at støtten er nødvendig, idet støtten ikke har nogen tilskyndende virkning og ikke opfylder de krav til det kontrafaktiske scenarie og forekomsten af alternative projekter, der er fastsat i meddelelsen om vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse. Kommissionen har også begået en fejl i den anfægtede afgørelse ved at støtte sig på et fejlagtigt lavt internt afkast, eftersom den beregnede dette afkast på grundlag af en meget kort levetid for projektet på 40 år, hvilket ikke svarer til infrastrukturens reelle levetid, dvs. den periode, hvori Femern A/S vil kunne drive den faste forbindelse økonomisk.
 - For det tredje har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået en fejl ved at fastslå, at støtten er forholdsmæssig, idet støtten er tidsbegrænset. Kommissionen begik også en række åbenbare fejl ved analysen af finansieringsbehovet. Kommissionen har fejlagtigt støttet sig på den ovennævnte meget korte levetid for projektet, som har resulteret i en højere andel af omkostninger sammenlignet med indtægterne fra driften af den faste forbindelse. Kommissionen har undervurderet Femern A/S' forventede indtægter og overvurderet de forventede omkostninger ved at inkludere navnlig driftsomkostninger i beregningen af finansieringsbehovet. Endelig har Kommissionen fejlagtigt konkluderet, at støtteelementet består i den rentesats, som Femern A/S har betalt den danske stat, hvorimod støtteelementet består af den samlede størrelse af statslånene og størrelsen af de lån, der er dækket af statsgarantierne, fordi ingen privat erhvervsdrivende var villig til at investere i projektet uden en betydelig statsstøtte.
 - For det fjerde har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået en fejl ved at konkludere, at støtten ikke forårsager en unødigt konkurrencefordrejning, idet støtten fører til, at der skabes en dominerende stilling for Femern A/S på det relevante marked, og idet støtten skaber overkapacitet og gør det muligt for Femern A/S at fastsætte priser, der er lavere end omkostningerne. Kommissionen har undladt at anerkende, at disse negative virkninger vejer tungere end nogen positive virkninger, som støtten måtte skabe.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

⁽²⁾ Meddelelse fra Kommissionen — Kriterier for analysen af, hvorvidt statsstøtte til fremme af gennemførelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse er forenelig med det indre marked (EUT 2014, C 188, s. 4).

Sag anlagt den 23. juni 2020 — Front Polisario mod Rådet

(Sag T-393/20)

(2020/C 279/62)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (ved advokat G. Devers)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Søgsmålet antages til realitetsbehandling.
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet til prøvelse af Rådets afgørelse (EU) 2020/462 af 20. februar 2020 om fastlæggelse af den holdning, der skal indtages på Den Europæiske Unions vegne i det associeringsudvalg, der er oprettet ved Euro-Middelhavsaf-talen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Kongeriget Marokko på den anden side om udveksling af oplysninger med henblik på at vurdere virkningen af aftalen i form af brevveksling om ændring af aftalen (EUT 2020, L 99, s. 13), har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende, der vedrører den nævnte afgørelses manglende retsgrundlag som følge af ulovligheden af afgørelse 2019/217. Dette anbringende er opdelt i ti led.

1. Med det første led gøres det gældende, at Rådet ikke havde kompetence til at vedtage den anfægtede afgørelse, for så vidt som Unionen og Kongeriget Marokko ikke har kompetence til at indgå en international aftale, der finder anvendelse på Vestsahara, på vegne af det vestsahariske folk, som repræsenteres ved Front Polisario.
2. Med det andet led gøres det gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af pligten til at undersøge, hvorvidt de grundlæggende rettigheder og den humanitære folkeret er blevet overholdt, for så vidt som Rådet ikke undersøgte dette spørgsmål, inden det vedtog den anfægtede afgørelse.
3. Med det tredje led gøres det gældende, at Rådet har tilsidesat sin forpligtelse til at efterkomme Domstolens domme, for så vidt som den anfægtede afgørelse ser bort fra præmisserne i dom af 27. februar 2018, Western Sahara Campaign UK (C-266/16, EU:C:2018:118).
4. Med det fjerde led gøres det gældende, at de væsentlige principper og værdier, der er retningsgivende for Unionens handlinger på internationalt plan, er blevet tilsidesat af følgende grunde:
 - For det første, og i strid med folkets ret til respekt for sin nationale enhed, benægter afgørelse 2019/217 det vestsahariske folks eksistens ved at erstatte det med ordene »de pågældende personer«.
 - For det andet, og i strid med folkets ret til frit at disponere over sine naturressourcer, er der ved afgørelse 2019/217 indgået en international aftale, der uden det vestsahariske folks samtykke regulerer udnyttelsen af dette folks ressourcer.
 - For det tredje er der ved afgørelse 2019/217 indgået en international aftale, som finder anvendelse i det besatte Vestsahara, med Kongeriget Marokko inden for rammerne af dette kongeriges politik med annektering af området og de systematiske overtrædelser af de grundlæggende rettigheder, som opretholdelsen af denne politik kræver.
5. Med det femte led gøres det gældende, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er blevet tilsidesat, for så vidt som den anfægtede afgørelse er i strid med Unionens erklæringer, hvorved behovet for at overholde princippet om selvbestemmelse og princippet om traktaters relative virkning gentagne gange er blevet bekræftet.

6. Med det sjette led gøres det gældende, at proportionalitetsprincippet er blevet anvendt forkert, for så vidt som det — henset til Vestsaharas særskilte og særlige status, den ukrænkelige ret til selvbestemmelse og det vestsahariske folks status som tredjepart — ikke tilkom Rådet at foretage en proportionalitetsafvejning med hensyn til de hævdede fordele for dette områdes økonomi, der følger af indrømmelsen af præferencer, og som er større end ulemperne, såsom den omfattende udnyttelse af naturressourcerne og navnlig grundvandsreserverne.
7. Med det syvende led gøres det gældende, at retten til selvbestemmelse er blevet tilsidesat af følgende grunde:
 - Ved at anvende ordene »de pågældende personer« anerkender afgørelse 2019/217 og den herved indgåede aftale for det første ikke det vestsahariske folk som en national enhed med ret til selvbestemmelse.
 - Samtidig med at ændringsaftalen, der er indgået ved afgørelse 2019/217, regulerer eksporten til Unionen af det vestsahariske folks naturressourcer, som vil blive defineret som værende af marokkansk oprindelse, anerkender afgørelsen for det andet rent principielt ikke det nævnte folks suveræne rettigheder over sine naturressourcer og berøver folket dets egne subsistensmidler.
 - For det tredje, og hvad angår den territoriale del af retten til selvbestemmelse, udgør afgørelse 2019/217 — idet der herved er indgået en international aftale med Kongeriget Marokko, som finder anvendelse i den del af Vestsahara, der er under marokkansk besættelse — for det første et indgreb i det vestsahariske folks ret til respekt for sit nationale områdes territoriale integritet, for så vidt som afgørelsen benægter det nævnte områdes særskilte og særlige status og bekræfter den ulovlige opdeling heraf med den marokkanske »vold«. Ved at definere produkter hidrørende fra Vestsahara som værende af marokkansk oprindelse udgør den ved afgørelse 2019/217 indgåede aftale for det andet en tilsidesættelse af Vestsaharas særskilte og særlige status, idet virkningen af aftalen er, at disse produkters virkelige oprindelsesland tilsløres.
8. Med det ottende led gøres det gældende, at princippet om traktaters relative virkning er blevet tilsidesat, for så vidt som afgørelse 2019/217 og den herved indgåede aftale ved at anvende ordene »de pågældende personer« ikke anerkender, at det vestsahariske folk, der repræsenteres ved Front Polisario, har status som tredjepart i forbindelserne mellem EU og Marokko, og pålægger folket internationale forpligtelser vedrørende folkets nationale område og naturressourcer uden dets samtykke.
9. Med det niende led gøres det gældende, at den humanitære folkeret og den internationale strafferet er blevet tilsidesat af følgende grunde:
 - For det første er der ved afgørelse 2019/217 indgået en international aftale, som finder anvendelse i Vestsahara, selv om de marokkanske besættelsesstyrker ikke har jus tractatus med hensyn til dette område og har forbud mod at udnytte områdets naturressourcer.
 - Ved at anvende ordene »de pågældende personer«, hvilket har den virkning, at de marokkanske bosættere, der er blevet flyttet ind i det besatte vestsahariske område, omfattes, har afgørelse 2019/217 og den herved indgåede aftale for det andet godkendt og bekræftet den befolkningsoverførsel, som Kongeriget Marokko har foretaget i klar strid med artikel 49, stk. 6, i den fjerde Genevekonvention og artikel 8, stk. 2, litra b), nr. viii), i statuten for Den Internationale Straffedomstol.
 - Ved at indrømme toldpræferencer for »marokkanske« produkter med oprindelse i Vestsahara har afgørelse 2019/217 for det tredje skabt et incitament for de marokkanske bosættere til at bosætte sig permanent på besat område med henblik på at nyde godt af de fordele, som ændringsaftalen har skabt, hvilket udgør en alvorlig tilsidesættelse af de ovenfor nævnte bestemmelser.
10. Med det tiende led gøres det gældende, at Unionen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til retten om internationalt ansvar, for så vidt som afgørelse 2019/217, idet den udgør en international aftale med Kongeriget Marokko, der finder anvendelse i Vestsahara, bekræfter de grove overtrædelser af folkeretten, som de marokkanske besættelsesstyrker har begået mod det vestsahariske folk, og udgør hjælp og bistand til opretholdelsen af den situation, der er skabt ved disse overtrædelser.

Sag anlagt den 26. juni 2020 — Allergan Holdings France mod EUIPO — Dermavita Company (JUVEDERM)

(Sag T-397/20)

(2020/C 279/63)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Allergan Holdings France SAS (Courbevoie, Frankrig) (ved solicitor J. Day og advokat T. de Haan)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Dermavita Company SARL (Beirut, Libanon)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Allergan Holdings France SAS

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket JUVEDERM — EU-varemærke nr. 2 196 822

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 14. april 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 877/2019-4)

Påstande

- Punkt 3 og 4 i afgørelsens konklusion annulleres, for så vidt som den ikke gav sagsøgeren medhold i klagen over fortabelsen af selskabets EU-varemærkereгистраering nr. 2 196 822 JUVEDERM for »hudimplantater« og pålagde sagsøgeren at bære sine egne omkostninger.
- EUIPO og Dermavita Company Ltd tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale sagsøgerens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Fjerde Appelkammer.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 58, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 64, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 19. juni 2020 — Wuxi Suntech Power mod Kommissionen

(Sag T-403/20)

(2020/C 279/64)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Wuxi Suntech Power Co. Ltd (Wuxi, Kina) (ved advokaterne Y. Melin og B. Vigneron)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/444 af 25. marts 2020 om ugyldiggørelse af fakturaer udstedt af Wuxi Suntech Power Co. Ltd, der har misligholdt tilsagnet ophævet ved gennemførelsesforordning (EU), 2017/1570 annulleres.
- Kommissionen og enhver intervenient, der gives tilladelse til at støtte Kommissionen i sagen, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med vurderingen af sagens faktiske omstændigheder og tilsidesat artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union, og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1037 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union, og særlig stk. 9 i disse artikler, ved at fastslå, at sagsøgeren misligholdt de tilsagnsbetingelser, som Kommissionen og CCCME havde aftalt på vegne af bl.a. sagsøgeren. Sagsøgeren handlede i overensstemmelse med tilsagnet ved at rapportere om fakturaer, der var knyttet til de videresalg, som Suntech Europe France, Suntech Power Italy Co., Srl og Suntech Power Deutschland GmbH foretog til den første uafhængige kunde i Unionen, indtil det ikke længere var forbundet med disse selskaber. Endvidere handlede sagsøgeren i overensstemmelse med tilsagnet ved at underrette Kommissionen rettidigt om ændringen i dets aktiebeholdning i forbindelse med en omstrukturering, hvorefter sagsøgeren ikke længere havde tilknytning til de førnævnte selskaber.
2. Andet anbringende om, at selv hvis sagsøgeren havde misligholdt tilsagnet, hvilket ikke er tilfældet, har Kommissionen handlet ulovligt ved at erklære de omhandlede fakturerer ugyldige og opkræve told på dem, eftersom de bestemmelser, den anvendte som grundlag herfor, var udløbet og/eller er ophævet. Dette skyldes angiveligt, at gennemførelsesforordning (EU) nr. 1238/2013 og nr. 1239/2013 udløb den 7. december 2015. Tilsvarende udløb gennemførelsesforordning (EU) nr. 2017/367 og nr. 2017/366 den 3. september 2018.
3. Tredje anbringende er baseret på en ulovlighedsindsigelse med hensyn til artikel 3, stk. 2, i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1238/2013 af 2. december 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina, artikel 2, stk. 2, i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/367 af 1. marts 2017 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 og om afslutning af en delvis interimundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning (EU) 2016/1036, artikel 2, stk. 2, i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1239/2013 af 2. december 2013 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina og artikel 2, stk. 2, i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/366 af 1. marts 2017 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 18, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1037 og om afslutning af en delvis interimundersøgelse i henhold til artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) 2016/1037, som giver Kommissionen beføjelse til at erklære tilsagnsfakturaer for ugyldige og pålægge toldmyndighederne at opkræve told på tidligere import, som er overgået til fri omsætning.

Sag anlagt den 2. juli 2020 — KR mod Kommissionen**(Sag T-408/20)**

(2020/C 279/65)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* KR (ved advokaterne S. Orlandi og T. Martin)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Annullation af afgørelsen af 25. oktober 2019 om ikke længere at anse sagsøgerens barn som værende et barn, over for hvem han har forsørgerpligt som omhandlet i bilag VII til vedtægten.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremført et enkelt anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat dels begrebet barn, over for hvem der består forsørgerpligt, i artikel 2 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, dels konklusion nr. 223/04 revideret, af 30. januar 2013, fra Kollegiet af Administrationschefer i Unionen.

Sag anlagt den 3. juli 2020 — KS mod Frontex**(Sag T-409/20)**

(2020/C 279/66)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* KS (ved advokat N. de Montigny)*Sagsøgt:* Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex)**Sagsøgerens påstande**

- Annullation af afgørelsen om opsigelse af 30. august 2019 samt, om fornødent, af den udtrykkelige afgørelse om afslag på klagen af 23. marts 2020.
- Annullation af afgørelsen om afslag på ansøgningen om bistand og erstatning af 13. februar 2020.
- Sagsøgte tilpligtes at betale en erstatning for ansvar uden for kontrakt fastsat til 250 000 EUR.
- Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex) tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet til prøvelse af afgørelsen om opsigelse af hans kontrakt som kontraktansat anført seks anbringender.

1. Første anbringende om manglende begrundelse og om tilsidesættelse af retten til at blive hørt.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af den status som »anmelder«, der er fastsat i artikel 21a, stk. 3, og artikel 22a, stk. 3, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«).
3. Tredje anbringende om procedurefordrejning.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang, og nærmere bestemt af retten til forsvar, af uskyldsformodningen, af due diligence-forpligtelsen og af pligten til upartiskhed, neutralitet og objektivitet, og om manglende gennemførelse af en undersøgelse med henblik på at godtgøre realiteten og berettigelsen af begrundelsen for det påberåbte tillidsbrud og om ulighed mellem ansatte.
5. Femte anbringende om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn.
6. Sjette anbringende om tilsidesættelse af bistands- og omsorgspligten og om tilsidesættelse af pligten til god forvaltning og af proportionalitetsprincippet.

Til støtte for søgsmålet til prøvelse af afgørelsen om afslag på sagsøgerens ansøgning om bistand har sagsøgeren fremført tre anbringender.

1. Første anbringende om manglende begrundelse og om tilsidesættelse af retten til at blive hørt.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af den status som »anmelder«, der er fastsat i vedtægtens artikel 21a, stk. 3, og artikel 22a, stk. 3.
3. Tredje anbringende om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn.

Til støtte for søgsmålet til prøvelse af afgørelsen om afslag på sagsøgerens ansøgning om erstatning har sagsøgeren fremført tre anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26 og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT 2018, L 295, s. 39).
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af omsorgspligten og af pligten til god administration i forbindelse alle ansattes med trivsel på arbejdet og arbejdsvilkår.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 21a, stk. 3, og artikel 22a, stk. 3, og af bistandspligten, af omsorgspligten og af pligten til god forvaltning

Sag anlagt den 3. juli 2020 — Esteves Lopes Granja mod EUIPO — Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto (PORTWO GIN)

(Sag T-417/20)

(2020/C 279/67)

Stævningen er affattet på portugisisk

Parter

Sagsøger: Joaquim José Esteves Lopes Granja (Vila Nova de Gaia, Portugal) (ved advokat O. Santos Costa)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP (Peso da Régua, Portugal)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Joaquim José Esteves Lopes Granja

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »PORTWO GIN« — registreringsansøgning nr. 16 308 462

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 21. april 2020 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 993/2019-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

Tilsidesættelse af artikel 103, stk. 2, litra a), nr. ii), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT 2013, L 347, s. 671).

Sag anlagt den 7. juli 2020 — GitLab mod EUIPO — Gitlab (GitLab)

(Sag T-418/20)

(2020/C 279/68)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: GitLab BV (Utrecht, Nederlandene) (ved advokat A. Lorente Berges)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Gitlab OÜ (Tallinn, Estland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: GitLab BV

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket GitLab — EU-varemærkeregistring nr. 13 751 169

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 5. maj 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2001/2019-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 7. juli 2020 — Deutsche Kreditbank AG mod SRB**(Sag T-419/20)**

(2020/C 279/69)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Deutsche Kreditbank AG (Berlin, Tyskland) (ved advokaterne H. Berger og K. Helle)*Sagsøgt:* Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)**Sagsøgerens påstande**

- Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 15. april 2020 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2020 (SRB/ES/2020/24), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som den anfægtede afgørelse, herunder bilag I og II hertil, vedrører sagsøgerens bidrag.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til det første, det andet, det tredje, det fjerde, det syvende, det ottende, det niende, det tiende og det ellefte anbringende, som er fremsat i sag T-405/20, DZ Hyp mod SRB.

Sag anlagt den 8. juli 2020 — Portigon mod SRB**(Sag T-424/20)**

(2020/C 279/70)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Portigon AG (Düsseldorf, Tyskland) (ved advokaterne D. Bliesener, V. Jungkind og F. Geber)*Sagsøgt:* Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)**Sagsøgerens påstande**

- Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 15. april 2020 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2020 (SRB/ESF/2020/24) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

- Sagen udsættes i henhold til artikel 69, litra c) og d), i Rettens procesreglement, indtil der er truffet endelig afgørelse i sag T-420/17, sag T-413/18, sag T-481/19 og sag T-339/20, eller indtil disse sager på anden måde afsluttes.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender, der i det væsentlige er identiske med eller svarer til det første, det andet, det tredje, det femte, det sjette, det syvende og det ottende anbringende, som er fremsat i sag T-339/20, Portigon mod SRB.

Sag anlagt den 8. juli 2020 — Techniplan mod Kommissionen

(Sag T-426/20)

(2020/C 279/71)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Techniplan Srl (Rom, Italien) (ved advokaterne R. Giuffrida og A. Bonavita)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Europa-Kommissionen har tilsidesat artikel 263 TEUF, idet den under tilsidesættelse af de væsentlige formforskrifter, der gælder ved udstedelse af en retsakt, som har umiddelbar og individuel virkning, i dette tilfælde i forhold til Techniplan, ikke tog hensyn til forhåndsmeddelelsen eller til den formelle åbningskrivelse i henhold til artikel 265 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale erstatning til sagsøgeren for den skade, der er lidt for hver dags forsinkelse i gennemførelsen, og sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Nærværende søgsmål er rettet mod afgørelsen og den dertil knyttede debitnota af 28. maj 2020, der blev truffet i forhold til Techniplan s.r.l., hvorved der blev fremsat et krav om betaling af et beløb på 107 505,66 EUR vedrørende projektet FED/2011/261-985.

Til støtte for dette søgsmål har sagsøgeren gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og gennemsigtighedsprincippet samt en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter. Det gøres herved gældende:

- at den endelige revisionsrapport, der blev udfærdiget af et privat selskab, indeholdt en række påståede afvigelser og uregelmæssigheder ved gennemførelsen af arbejderne, som var blevet anfægtet punkt for punkt af det sagsøgende selskab under henvisning til nogle alvorlige unøjagtigheder i rapporten.
 - at det sagsøgende selskab har fremlagt alle de erklæringer fra alle de sagkyndige, der har været involveret i dette projekt, for den congolesiske ret, som godtgør, at de rent faktisk har været til stede ved arbejderne.
 - at de sagkyndige blev ansat og anvendt i overensstemmelse med gældende regler af Techniplan ved udførelsen af arbejderne i henhold til kontrakten.
 - at det sagsøgende selskab blev udelukket fra opfyldelsen af kontrakten uden nogen begrundelse.
 - at betalingerne blev spærret uden nogen særlig begrundelse.
-

Sag anlagt den 8. juli 2020 — Max Heinr.Sutor mod SRB

(Sag T-427/20)

(2020/C 279/72)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Max Heinr.Sutor OHG (Hamburg, Tyskland) (ved advokaterne A. Glos, H. Nemecek og T. Kreft)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 15. april 2020 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2020 (ref.: SRB/ES/2020/24 — 1405146-2020-JB) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Første anbringende: Tilsidesættelse af artikel 5, stk. 1, litra e), i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 (¹), idet de kundepenge, som sagsøgeren forvalter, ikke blev udelukket ved beregningen af ex ante-bidraget til Den Fælles Afviklingsfond for 2020.
2. Andet anbringende: Tilsidesættelse af artikel 70, stk. 2, andet afsnit, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 (²), sammenholdt med artikel 103, stk. 7, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (³), idet afgørelsen tilsidesætter proportionalitetsprincippet som følge af, at der i afgørelsen er fastsat et bidrag, der er 200 gange højere, alene på grundlag af de — risikofrie — forvaltede passiver, som sagsøgeren har opført i regnskabet.
3. Tredje anbringende: Tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, idet afgørelsen, uden at dette er objektivt begrundet, behandler sagsøgeren forskelligt i forhold til kreditinstitutter, hvis nationale regnskabsstandarder ikke kræver dokumentation for forvaltede passiver eller bogfører dem i henhold til IFRS, såsom værdipapirfirmaer, som forvalter kundepenge.
4. Fjerde anbringende: Tilsidesættelse af artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), idet afgørelsen udgør et indgreb i retten til at oprette og drive virksomhed, eftersom medtagelsen af de risikofrie forvaltede passiver i beregningsgrundlaget medfører en forhøjelse af sagsøgerens bidrag for 2020 med en faktor på 200, uden at et sådant indgreb er begrundet.
5. Femte anbringende: Tilsidesættelse af artikel 49 TEUF, sammenholdt med artikel 54 TEUF, idet afgørelsen begrænser sagsøgerens ret til at udøve erhvervsvirksomhed i den medlemsstat, hvor sagsøgeren har sit hovedsæde, og idet afgørelsen behandler sagsøgeren forskelligt i forhold til kreditinstitutter i andre medlemsstater.
6. Sjette anbringende: Tilsidesættelse af chartrets artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra a), idet sagsøgeren ikke blev hørt, inden sagsøgte på et bestyrelsesmøde vedtog afgørelsen.
7. Syvende anbringende: Tilsidesættelse af chartrets artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra a), og artikel 296, stk. 2, TEUF, idet afgørelsen ikke opfylder kravene til begrundelse af retsakter fra europæiske forvaltningsmyndigheder.
8. Ottende (subsidiære) anbringende: Retsgrundlaget for beregningsgrundlaget i henhold til artikel 14, stk. 2, i delegeret forordning (EU) 2015/63, sammenholdt med denne forordnings artikel 3, nr. 11), er ugyldigt som følge af en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, eftersom der heraf følger en objektivt ubegrundet forskellig behandling af kreditinstitutter, som ifølge deres nationale regnskabsstandarder skal opføre forvaltede passiver på passivside af deres regnskab, i forhold til andre kreditinstitutter, hvis nationale regnskabsstandarder ikke kræver dokumentation for forvaltede passiver eller bogfører dem i henhold til IFRS.

9. Niende (subsidiære) anbringende: Retsgrundlaget for beregningsgrundlaget i henhold til artikel 14, stk. 2, i delegeret forordning (EU) 2015/63, sammenholdt med denne forordnings artikel 3, nr. 11), er ugyldigt som følge af en tilsidesættelse af chartrets artikel 16, idet afgørelsen udgør et indgreb i retten til at oprette og drive virksomhed, og et sådant indgreb ikke er begrundet.
10. Tiende (subsidiære) anbringende: Retsgrundlaget for beregningsgrundlaget i henhold til artikel 14, stk. 2, i delegeret forordning (EU) 2015/63, sammenholdt med denne forordnings artikel 3, nr. 11), er ugyldigt som følge af en tilsidesættelse af artikel 49 TEUF, sammenholdt med artikel 54 TEUF, idet retsgrundlaget tilsidesætter etableringsfriheden.

- (¹) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).
- (³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

Sag anlagt den 8. juli 2020 — Deutsche Hypothekenbank mod SRB

(Sag T-428/20)

(2020/C 279/73)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Deutsche Hypothekenbank AG (Hannover, Tyskland) (ved advokaterne D. Flore og J. Seitz)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 15. april 2020 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2020 (SRB/ES/2020/24), herunder bilaget hertil, samt beregningsdetaljerne annulleres, for så vidt som de har betydning for sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Første anbringende: Tilsidesættelse af retten til at blive hørt
 - Sagsøgte har ikke hørt sagsøgeren inden vedtagelsen af den anfægtede afgørelse og har følgelig tilsidesat artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra a), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
2. Andet anbringende: Tilsidesættelse af procedureregler
 - Den anfægtede afgørelse er vedtaget under tilsidesættelse af almindelige procedurekrav, der følger af chartrets artikel 41, artikel 298 TEUF, almindelige retsgrundsætninger og sagsøgte vedtægter.

3. Tredje anbringende: Manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse
 - Den anfægtede afgørelse indeholder ikke en tilstrækkelig begrundelse, navnlig er der hverken en begrundelse af det konkrete tilfælde eller en fremstilling af de afgørende betragtninger i forbindelse med proportionaliteten og skønsudøvelsen.
 - Beregningen af det årlige bidrag er derudover uforståelig.
4. Fjerde anbringende: Tilsidesættelse af den grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse (chartrets artikel 47, stk. 1), eftersom en prøvelse af den anfægtede afgørelse ikke er mulig
 - Den manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse vanskeliggør i betydelig grad en domstolsprøvelse heraf.
 - Sagsøgte har herved navnlig tilsidesat kontradiktionsprincippet, hvorefter parterne skal kunne udlede såvel de faktiske som de retlige omstændigheder, der er afgørende for sagens udfald.
5. Femte anbringende: Anvendelse af IPS (Institutional Protection Scheme)-indikatoren i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 ⁽¹⁾ strider mod trindhøjere retsregler
 - Kommissionen rådede i forbindelse med vedtagelsen af delegeret forordning (EU) 2015/63 som delegeret retsakt som omhandlet i artikel 290 TEUF ikke over en skønsbeføjelse, der bevirker en begrænset domstolsprøvelse. Det samme gælder for så vidt angår sagsøgtes anvendelse af delegeret forordning (EU) 2015/63.
 - Ved anvendelsen af IPS-indikatoren blev der ikke taget hensyn til betydningen af sagsøgerens medlemskab af Sparkassen-Finanzgruppes institutsikringsordning.
 - I henhold til artikel 6, stk. 5, andet punktum, i delegeret forordning (EU) 2015/63 skulle sagsøgte også have taget hensyn til den ringe sandsynlighed for, at der indledes afvikling af det pågældende institut, og den deraf følgende sandsynlighed for, at der gøres brug af afviklingsfinansieringsordningen, hvis instituttet afvikles, samt til proportionalitetsprincippet.
6. Sjette anbringende: Den omstændighed, at der er taget hensyn til den samlede risikoeksponering i forbindelse med derivater inden for rammerne af risikoindikatoren »handelsaktiviteter, ikke-balanceførte eksponeringer, derivater, kompleksitet og mulighed for afvikling«, er i strid med trindhøjere retsregler
 - Sagsøgte burde i overensstemmelse med kravet om, at risikoprofilen skal lægges til grund, når der inden for rammerne af artikel 6, stk. 5, første punktum, litra a), og artikel 7, stk. 4, første punktum, litra a), i delegeret forordning (EU) 2015/63 tages hensyn til den samlede risikoeksponering i forbindelse med derivater, have taget i betragtning, at i sagsøgerens tilfælde henhører ingen af derivaterne under handelsbeholdningen, men tjener udelukkende som sikkerhedsstillelse.
7. Syvende anbringende: Anvendelsen af risikojusteringsmultiplikatoren strider mod trindhøjere retsregler
 - I overensstemmelse med kravet om, at der skal tages hensyn til risikoprofilen, og den grundlæggende ret til at drive virksomhed som omhandlet i chartrets artikel 16 burde sagsøgte ved fastsættelsen af risikojusteringsmultiplikatoren have taget hensyn til sagsøgerens ikke-risikobetonede forretningsmodel som pantebrevsbank uden handelsbeholdning.
8. Ottende (subsidiære) anbringende: Artikel 7, stk. 4, andet punktum, i delegeret forordning (EU) 2015/63 strider mod trindhøjere retsregler
 - Eftersom artikel 7, stk. 4, andet punktum, i delegeret forordning (EU) 2015/63 fastsætter en relativisering af IPS-indikatoren, tilsidesætter denne bestemmelse det almindelige lighedsprincip i chartrets artikel 20 og proportionalitetsprincippet, idet institutter, der er omfattet af samme institutsikringsordning og dermed har samme sandsynlighed for misligholdelse, kan behandles forskelligt.
9. Niende anbringende: Definitionen af »Interbankindskud« i trin 1 i bilag I til delegeret forordning (EU) 2015/63 strider mod trindhøjere retsregler
 - Den i trin 1 i bilag I til delegeret forordning (EU) 2015/63 fastsatte definition af »Interbankindskud« er uretmæssig, idet også risikoneutrale værdipapirer, såsom nominative pantebreve, har indflydelse på beregningen af risikoindikatoren, således at risikoen forhøjes.

10. Tiende anbringende: Den i trin 2 i bilag I til delegeret forordning (EU) 2015/63 fastsatte inddeling i intervaller strider mod trindhøjere retsregler

- Den i trin 2 i bilag I til delegeret forordning (EU) 2015/63 fastsatte inddeling i intervaller er uretmæssig, idet det lave antal intervaller og det identiske antal af institutter i hvert interval ikke gør det muligt på tilstrækkeligt differentieret vis at tage hensyn til det enkelte instituts, som f.eks. sagsøgeren, risikoprofil.

(¹) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

Sag anlagt den 8. juli 2020 — Sedus Stoll mod EUIPO — Kappes (Sedus ergo+)

(Sag T-429/20)

(2020/C 279/74)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Sedus Stoll AG (Dogern, Tyskland) (ved advokaterne M. Goldmann og J. Thomsen)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Wolfgang Kappes (Bochum, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Sedus Stoll AG

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket Sedus ergo+ — registreringsansøgning nr. 144 074 98

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 12. marts 2020 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1303/2019-1)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Klagen over indsigelsesafdelingens afgørelse i sag B 2 618 984 afvises

— EUIPO tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for Den Europæiske Unions Ret, og den eventuelle intervenient (Wolfgang Kappes) tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagens behandling for appelkammeret ved EUIPO.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 9. juli 2020 — KV mod Kommissionen

(Sag T-430/20)

(2020/C 279/75)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: KV (ved advokat M. Velardo)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Afgørelsen af 23. maj 2019, hvorved sagsøgeren blev udelukket fra udvælgelsesprøve EPSO/AD/371/19 på grund af manglende erhvervs erfaring, annulleres.
- Afgørelsen af 19. september 2019, hvorved der blev givet afslag på anmodningen om revurdering af udelukkelsen fra udvælgelsesprøve EPSO/AD/371/19, annulleres.
- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 31. marts 2020, hvorved der blev givet afslag på den administrative klage indgivet i henhold til personalevedtægtens artikel 90, stk. 2, annulleres.

Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende vedrørende anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn i den foreliggende sag, for så vidt som sagsøgerens erhvervs erfaring inden for kommunikation svarende til tre år ikke blev taget i betragtning.
2. Andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af meddelelsen om udvælgelsesprøve, for så vidt som udvælgelseskomitéen udarbejdede kriterier for bedømmelse af ansøgerne, som ikke var i overensstemmelse med meddelelsen, idet der navnlig blev krævet specifik erhvervs erfaring inden for kommunikation.
3. Tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af lighedsprincippet, for så vidt som udvælgelseskomitéen ved at bedømme ansøgerne på grundlag af andre kriterier end de i meddelelsen om udvælgelsesprøve fastsatte ikke sikrede objektivitet og upartiskhed ved vurderingen af ansøgernes erhvervs erfaring.
4. Fjerde anbringende vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten, for så vidt som EPSO ikke med henvisning til fakta forklarede, hvorfor sagsøgerens erfaring ikke opfyldte de kriterier, som var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøve.
5. Femte anbringende vedrørende tilsidesættelse af princippet om parternes ligestilling i sagen, for så vidt som EPSO ved ikke at give en tilstrækkelig begrundelse ikke gjorde det muligt for sagsøgeren at formulere sine klagepunkter på behørig vis ved anlæggelsen af sagen.

Sag anlagt den 9. juli 2020 — UniCredit Bank mod SRB

(Sag T-431/20)

(2020/C 279/76)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: UniCredit Bank AG (München, Tyskland) (ved advokaterne F. Schäfer, H. Großerichter og F. Kruis)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 15. april 2020 om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2020 (SRB/ES/2020/24), herunder bilagene hertil, annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført følgende anbringender.

1. Første anbringende: Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og af retten til god forvaltning, idet den anfægtede afgørelse og bilag I og II hertil ikke indeholder en tilstrækkelig begrundelse i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
2. Andet anbringende: Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og retten til god forvaltning, der følger af chartrets artikel 41, stk. 2, litra c), idet sagsøgeren ikke er blevet hørt inden vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, som indeholder en individuel foranstaltning, der er bebyrdende for sagsøgeren.
3. Tredje anbringende: Tilsidesættelse af retten til effektive retsmidler i henhold til chartrets artikel 47, stk. 1, idet det i praksis er umuligt at undergive afgørelsens materielle rigtighed en effektiv domstolsprøvelse.

Sag anlagt den 6. juli 2020 — KY mod Den Europæiske Unions Domstol

(Sag T-433/20)

(2020/C 279/77)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: KY (ved advokat J.-N. Louis)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Domstol

Sagsøgerens påstande

- Annullation af den stiltiende afgørelse om afslag af 17. september 2019, bekræftet ved den udtrykkelige afgørelse af 10. oktober 2019, på ansøgningen om tilbagebetaling af den ikke godskrevne del af de pensionsrettigheder, som sagsøgeren havde optjent inden hans indtræden i tjenesten og som blev overført til Den Europæiske Unions pensionsordning.
- Den Europæiske Unions Domstol tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af omsorgsplikten. Sagsøgeren har i denne henseende gjort gældende, at en EU-institution i overensstemmelse med den omsorgspligt, som påhviler den, er forpligtet til at underrette tjenestemanden ikke blot om reglen om eksistensminimum og dens betydning for beregningen af pensionen, men ligeledes om muligheden for at udskyde overførslen af hans pensionsrettigheder, indtil indledningen af hans effektive ret til pension.
 2. Andet anbringende om ugrundet berigelse. Sagsøgeren er af den opfattelse, at afslaget på at tilbagebetale den del af de nationale pensionsrettigheder, der er overført til Unionens ordning, som der ikke blev taget hensyn til i forbindelse med fastsættelsen af pensionsrettigheder, kan føre til en uberettiget tilegnelse og derfor til en ugrundet berigelse for Unionen, samt til et uretfærdigt tab for den pågældende tjenestemand.
-

Sag anlagt den 10. juli 2020 — Sedus Stoll mod EUIPO — Kappes (Sedus ergo+)**(Sag T-436/20)**

(2020/C 279/78)

*Stævningen er affattet på tysk***Parter***Sagsøger:* Sedus Stoll AG (Dogern, Tyskland) (ved advokaterne M. Goldmann og J. Thomsen)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Wolfgang Kappes (Bochum, Tyskland)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Ansøger af det omtvistede varemærke:* Sedus Stoll AG*Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-ordmærket Sedus ergo+ — registreringsansøgning nr. 15 958 374*Sagen for EUIPO:* Indsigelsessag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 12. marts 2020 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 2194/2018-1)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Klagen over indsigelsesafdelingens afgørelse i sag nr. B 2 863 929 afvises.
- EUIPO tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagens behandling for Den Europæiske Unions Ret, og den eventuelle intervenient (Wolfgang Kappes) tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagens behandling for appelkammeret ved EUIPO.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 13. juli 2020 — Ultrasun mod EUIPO (ULTRASUN)**(Sag T-437/20)**

(2020/C 279/79)

*Processprog: tysk***Parter***Sagsøger:* Ultrasun AG (Zürich, Schweiz) (ved advokaterne A. von Mühlendahl og H. Hartwig)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-ordmærket ULTRASUN — registreringsansøgning nr. 17 898 794*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 27. april 2020 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1453/2019-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med sagen for appelkammeret.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 15. juli 2020 — Tempora mod Parlamentet**(Sag T-450/20)**

(2020/C 279/80)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* Tempora (Forest, Belgien) (ved advokaterne A. Delvaux og R. Simar)*Sagsøgt:* Europa-Parlamentet**Sagsøgerens påstande**

- Det fastslås, at annullationssøgsmålet kan antages til realitetsbehandling.
- Afgørelsen af ukendt dato, hvorved Europa-Parlamentet besluttede at tildele kontrakten til SPRL IMAGINA EU, annulleres.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet til prøvelse af afgørelsen om at tildele kontrakten i forbindelse med udbudsprocedure nr. COMM/AWD/2019/421 til en anden tilbudsgiver, har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 15, stk. 2, i udbudsbetingelserne, forpligtelsen til omhu og grundighed, lighedsprincippet, princippet om konkurrence, gennemsigtighedsprincippet, artikel 170, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT 2018, L 193, s. 1) (herefter »forordning 2018/1046«). Sagsøgeren er af den opfattelse, at Parlamentet skulle have tildelt denne kontrakten, eftersom SPRL IMAGINA EU ikke havde tilstrækkelig økonomisk og finansiel kapacitet og derfor ikke kunne udvælges.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af punkt 23 i bilag I til forordning 2018/1046 og artikel 16 i udbudsbetingelserne, lighedsprincippet, princippet om konkurrence, gennemsigtighedsprincippet og forpligtelsen til omhu og grundighed. Sagsøgeren har gjort gældende, at de priser, som SPRL IMAGINA EU har anført i sit tilbud, er unormalt lave og ikke kunne antages.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA